

TULLYAN-DOANE
PERRY SPECIAL #16

SRPEN 2010



RECENZE NA LP JETHRO TULL „LIVE AT MONTREUX 2003“

Audio Fidelity AFZLP2 041 (2009)

Ano, v titulku bylo řečeno „LP“. Následovník, který se nelepí na paty tolik jako CD, DVD a BluRay, vydává číslovanou limitovanou edici (5000 kopií) luxusního 180gramového analogového rozkládacího vinylu složeného do 2IP setu koncertu Tull na festivalu Montreux Jazz z roku 2003, remasterovaného Stevem Hoffmanem & Kevinem Grayem na AcousTech masteru. Vinyl má podstatně lepší zvuk než CD, ale nepříliš pohodlné je, že se přehrávací strana musí přetočit každých 15-20 minut. Byl jsem skutečně pobaven skutečností, že strana tři zahrnuje pouze dvě písničky, My God! a Budapest, což ubírá počtu skladeb, navzdory tomu, že jsou dvě IP, je zde jen 14 namísto celkových 19 písniček jak na CD, tak DVD. Chybí Empty Cafe, Eurology, Dot Com, God Rest Ye Merry Gentleman a Beside Myself. Naštěstí, prostor poskytuje „12“ stránkový rozkládací obal, takže je v něm zahrnut celý booklet, tak jako na CD/DVD, fotky a text zahrnující poznámky Iana Andersona, reprodukované v plném rozsahu. Dostupné na internetu za cenu malého terasového domu v Doncasteru. **AND (#99)/RA**

RECENZE NA CD JETHRO TULL CHRISTMAS ALBUM & LIVE AT ST BRIDES 2008

Vánoční alba od „skutečných“ umělců mají sklon být považována za výstřední záležitosti, znatelně zvýrazněné nedávným úsilím Boba Dylana, přesně to, co jsem slyšel, jsem popsal, zní to jako dva staří nevzdělanci. Teď k Jethro Tull Christmas Album z roku 2003, což je pěkné, souvislé, soudržné album, teď s vlastní licencí, s novými klasickými kousky Tull, často zlepšující se na originálech, ztvárnění klasických nápěvů v klasickém stylu, a dokonce – s několika novými skladbami, které se parádně hodí ke zbytku. Není to pro pravidelné přehrávání, ale možná je tato reedice vkusnou připomínkou, jak dobré album to je. Bonusem je druhé album nahrané živě na koncertě Jethro Tull v kostele St Brides v roce 2008. Není to jen živák, ale všechno – čtení, sbor atd. Upřímně, našel jsem jedno minus, je to zajímavé album k poslechu všeho, co se tam dělo, mnoho z toho si už ale znovu neposlechnete.

Přestanu brblat, protože je to skutečně hodnotné a zábavné album. Navzdory neobvykle tichému publiku (na Ianovu žádost v noci) budí pocit vřelého a zábavného alba. Nemůžu říct, kdy jsem byl naposledy spojen se zábavou a kostelem, možná kvůli promarněnému mládí v chlapeckém katolickém gymnáziu, kde byla povinná každodenní docházka, ale pak jsme tady měli skvělé vystoupení Tull.

Noční koncert s honorářem od umělců a skladatelů šel na podporu londýnské charity pro bezdomovce. Zajímavé je, že Christmas Album se dostalo týden

před Vánocemi do Asda, superhvězdy ve městě, ale album tam nebylo na prodej.

Skladby na Christmas Album: Birthday Card at Christmas / Holly Herald / A Christmas Song / Another Christmas Song / God Rest Ye Merry Gentleman / Jack Frost and The Hooded Crow / Last Man At The Party / Weathercock / Pavane / First Snow on Brooklyn / Greensleeved / Fires At Midnight / We Five Kings / Ring Out Solstice Bells / Bourée / A Winter Snowscape.

*Live At St Brides 2008: Weathercock / Úvod reverenda George Pitchera / Living In These Hard Times / Zpěv: Oh Come All Ye Faithful / Čtení Marka Billingham: The Ballad Of The Breadman / A Winter Snowcape / Čtení Andrewa Lincolna: Vánoce / Fires At Midnight / We Five Kings / Čtení: Gaudete / God Rest Ye Merry Gentleman/Thick As A Brick **AND(#99)/RA***

DEE PALMER UVÁDÍ V PREMIÉŘE NOVOU ORCHESTRÁLNÍ SKLADBU

Dee Palmer, který je bývalým hráčem a saxofonistou Jethro Tull, ale nejznámějším se stal svými orchestrálními aranžmá, uvádí 28. srpna v kostele sv. Mikuláše v Arunel, UK, ve světové premiéře svoji novou skladbu, The Nuremberg Cantata.

Program večera:

Vaughan Williams – On Wenlock Edge

Dee Palmer – Cantata KM-C (The Nuremberg Cantata)

Účinkující:

Andrew Mackenzie-Wicks – tenor

AM ženský sbor

Arundelský sbor

Steve Dummer – dirigent

Velmi výjimečný večer, v kterém budete svědky prvního provedení nové kantáty napsané speciálně pro Arundelský festival Dee Palmerem – dlouholetým hráčem na klávesové nástroje skupiny Jethro Tull – k připomínce klíčové role, kterou sehrálo velení bombardovacího letectva RAF během druhé světové války. Je napsána pro sólový tenor (reprezentující padlé), ženský soubor (reprezentující pozůstalé matky, ženy a dcery) a komorní orchestr a přináší hlubokou vzpomínku na 55 000 padlých. Koncert rovněž obsahuje vystoupení Andrewa MacKenzie-Wickse s největším cyklem písní Vaughana Williamse On Wenlock Edge, kolekci šesti chytlavých textů E. A. Housmana, jejichž témata ztráty a nestálosti mohou být vnímána jako předpověď hrůz první světové války. **www.jtull.com/JP**

**RECENZE NA DVD/CD
JETHRO TULL – LIVE AT MADISON SQUARE GARDEN 1978**

Zatímco není ani vidu ani slechu po novém materiálu pokračujících Jethro Tull, nemůžeme si stěžovat na neustálý tok výběrového materiálu z archivu, a tady je speciální, čestná nabídka, absolutní klenot.

Může to být skutečně více než 31 let od televizního vydání? V něčem se to zdá, jako by to bylo včera. Kdo může zapomenout na smysl očekávání v budování základu, vytváření historické události? Ano, bylo to VELKÉ, před Live Aid atd. Poprvé, živý koncert vysílaný po celém světě, a taky poprvé, kdy BBC simultánně přenášeli záznam do televizí a rádií. Kdo také může zapomenout na sotva podrážděného Johna Peela, kdy jeho show musela být zkrácena kvůli vyhovění televizním stanicím?

Dobře, pokud jste tam byli, tak na to nezapomenete, ale samozřejmě, mnoho z vás bylo daleko, nebo byli tak mladí, nebo se jim ještě třpytily oči, takže je to ohromná pomoc pro ty, kteří tam chyběli. V roce 1978 byli Jethro Tull jednou z největších rockových kapel na světě a mnoho lidí tvrdilo, že jejich vystoupení jsou absolutně nejlepší, a tento excelentní set vám ukáže proč.

Samotný koncert byl zvláštní, protože Tull ve skutečnosti odehráli tři písničky předtím, než odešli ze scény, jen proto, aby byl za minutu odstartován televizní přenos, s kapelou a diváky předstírajícími začátek. Když se kapela loučila po méně než hodině (kdy byl na řadě přídavek), trik nebyl tak dobře provedený, protože publikum vypadalo a znělo spíš našťavaněji než nadšeně před přídavkem. Nechme to být, Tull byli velkolepí, Ian vede kameramana a jde na jeviště před 20 000 fanoušků, aby „začal“ koncert s Thick As A Brick, což je jednoduše inspirující. Skvělé dny!

Klobouk dolů před EMI za další skvostný obal, přesně tak kompletní, jak jen by měl být. Přestože přenos byl jen přibližně hodinový, DVD zahrnuje úvodní část koncertu s prvními, bez pauzy, a posledními třemi písničkami jen jako audio. Navíc CD, které s tím vším přichází, zahrnuje naprosto všechno, ale i poslední skladbu a nějaký úvod od Iana. Takhle se to má dělat!

Stále ještě žiju v nadějích, že se někde skrývá nějaký živák nebo audio z opravdového vrcholu Tull – přibližně z roku 1973 – ale pro tentokrát to bylo uděláno velice pěkně, děkuji.

Skladby: Sweet Dream / One Brown Mouse* / Heavy Horses* / Úvod** / Thick As A Brick / No Lullaby / Songs From The Wood / Band intro** / Quatrain / Aqulung / Locomotive Breath zahrnující Dambusters March / Instrumental-drum solo* / Too Old To Rock'n'Roll* / My God: Cross Eyed Mary***
* pouze audio, ** pouze DVD (AND #99)/RA

**POHLED BÝVALÉHO MANAŽERA JETHRO TULL NA KONCERT
V MADISON SQUARE GARDEN 1978**

Poprvé jsem se setkal s Ianem Andersonem z kraje roku 1968, když přišel do malé kanceláře Chrise Wrighta, v podkroví na Regent Street jsem byl i já. Jmenovali jsme se The Ellis – Wright Agency. Bylo nás pět a prodávali jsme lístky do univerzitních a bluesových klubů. Pět stolů, pět lidí, bylo tam docela málo místa na to, aby se tam protlačil Ian Anderson.

Ian měl neupravené vousy a dlouhé neudržované vlasy. Měl na sobě vybledlé triko a staré kalhoty, tenisky a dlouhý, tmavý kabát, který mu sahal skoro až po kotníky a určitě pamatoval i lepší časy. Každému musel připadat jako bezdomovec.

Ianova kapela se jmenovala Navy Blues nebo Bag Of Blues; nepamatuji si, jak zrovna v ten den! Zorganizovali jsme jim té noci koncert v londýnském Marquee klubu, Chris a já jsme se šli na ně poprvé podívat. Ian nám přišel říct, že ačkoli jsme je vyprodali jako osmičlennou soulovou a bluesovou kapelu, byli ve skutečnosti jen čtyřčlennou bluesovou skupinou. Ale to je jiný příběh!

Vystoupení se podařilo, manažer Marquee, John Gee, je zbožňoval, obzvláště bezdomovce (Ian měl ten kabát na sobě při vystoupení), zpíval a hrál na flétnu na jedné noze.

Takže, to byl začátek cesty, která nás přivedla až k živému koncertu BBC v MSG o deset let později.

Zanedlouho se kapela přejmenovala na Jethro Tull a Ian mě požádal, abych se stal jejich manažerem.

MSG bylo velice vzdálené našim původním představám. Byli jsme nadšeni, že si na živobytí vyděláváme tím, co máme rádi. Většinu dnů během týdne kapela hrála v klubech a na kolejkách, takže nakonec byli chlápci profesionálními muzikanty. Chris i já jsme byli vysokoškoláky a oba jsme se vzdali zabezpečené budoucnosti kvůli nejistému hudebnímu podnikání. Zvládali jsme vyžít z provizí, které jsme získali od muzikantů, které jsme reprezentovali, a byli jsme nadšeni.

Existuje populární mýtus o tom, že popové hvězdy bývají objeveny vrcholovým manažerem show-byznysu, když si zpívají v koupelně nebo při něčem podobném, a ten je pak přes noc přivede ke slávě.

Ne tak docela! Umělci dosahují úspěchu a udržují si ho díky talentu a píli. Nekonečné koncertování a pravidelné vydávání alb průkopnické hudby přineslo do publika řadu loajálních fanoušků. První americké turné bylo počátkem roku 1969. Vystupovali za nepřilíš vysokou gáží na legendárních místech jako jsou Fillmore East v New Yorku, The Boston Tea Party a Fillmore West v San Franciscu. Ian nikomu nic neslevil, ale každý z

muzikantů této stále se měnící kapely musel být motivován Ianovou touhou po dokonalosti. I manažer!

Přitahoval mě hudební business, protože jsem chtěl pracovat s muzikanty, jejichž talent jsem obdivoval. Když jsem zjistil, že tady bylo něco, v čem jsem byl dobrý a co oni potřebují, měl jsem jasno!

Deset let na cestách s kapelou, nikdy jsem nebyl unaven sledováním Iana na pódiu, podívat se nad jeho talentem, jeho šoumenstvím, jeho energií, jeho naprostou schopností ohromit 20 000 lidí. Musíte být skvělým bavičem, abyste mohl uspět na místě jako je MSG. Pro lidi v zadní řadě vypadají umělci jako mravenci. Pokud není vaše vystoupení plné pohybu a nemá velkolepou produkci, pak těm lidem nedáváte, co si zaplatili.

Jethro Tull byli takovou show. Dokonce jsme si s sebou vozili svá vlastní pódia, osvětlovací zařízení, obrazovky a projektory, jen proto, abychom si mohli být jisti, že budeme moci bez problémů každý večer vystupovat v jiném městě.

Na tomto DVD uvidíte vystoupení, které jsem viděl a miloval každý večer na tomto turné. Zachytává, alespoň doufám, kouzelnou atmosféru koncertních vystoupení Jethro Tull té doby. Ve skutečnosti, jak Ian tvrdí, to nebyl typický koncert. Vědělo se, že vystoupení bylo v televizi, diváci přinesli obrovské nápisy a cedule, jako to dělají na amerických fotbalových zápasech.

Jethro Tull byli tím, co tvořilo hodnotu značky Chrysalis, kterou jsme s Chrisem zakládali, aby nám i skupině dala větší kontrolu nad využitím jejich nahrávek a rozvojem jejich kariéry. Vysílání z MSG bylo našim výrazným společným úspěchem. Značka Chrysalis rostla a posilovala a Jethro Tull se pozvolna stávali nejdůležitějšími umělci své generace. **DVD MSG/ RA&JP**

POHLED DO ZÁKULISÍ

Koncem minulého roku jsem domlouval spolu s Liborem rozhovor s Doanem Perrym. Souhlasil, ale jako jednu z podmínek uvedl, že interview se bude konat buď před koncertem, anebo po koncertě, z důvodu časového vytížení ve dnech, kdy není na turné s Tull. Bylo jasné, že uděláme všechno proto, aby setkání vyšlo již během plánovaného výletu do Anglie. Asi měsíc před odjezdem jsem se zkontaktoval s manažerem Jethro Tull, který mi ještě tentýž den odpověděl na moji žádost o backstage. V Birminghamu, 24.3., se měl podle původních plánů udělat rozhovor s Doanem. Do zákulisí jsem se spolu s Karlem vydal okolo čtvrté hodiny odpolední, se značnou nervozitou. Naštěstí jsme před Symphony Hall potkali Jamese, který nás ujistil, že backstage máme skutečně v informačním centru. V obálce na moje jméno byly dva pre-show passes. Po dvacetiminutovém čekání jsme byli s pomocí místního personálu a pódiového manažera Chrise Archera odvedeni do jídelny v zákulisí. Mezitím se Karel zeptal Chrise, zda máme Ianovi vybalit

sochu, kterou jsme mu rovněž měli předat, jelikož si ji při vánočním turné nemohl osobně převzít. Chris si okamžitě celou krabici vzal a suše nám oznámil, že setkání s Ianem není pro jeho zdravotní problémy možné. Naštěstí, krátce poté přišel i James, díky němuž jsme se skutečně s Andersonem setkali, nebo spíš, bleskově vyfotili.

Samotné setrvání v jídelně v zákulisí trvalo asi dvě a půl hodiny. Mezitím tam přicházeli a odcházeli jak členové Jethro Tull, tak i bedňáci. Nejvíce na mě zapůsobil Martin Barre, který k nám byl od samého počátku velice přátelský,

vstřícný a ochotný. Trpělivě se s námi vybavoval, vyfotil a sedl ke stolu, kde jedl ovesné vločky s mlékem. Poté, co jsme i jemu předali poslední knížku vydanou fanklubem, odpověděl na moji žádost o interview překvapivě kladně, spíš bych řekl, až nadšeně. V zákulisní jídelně se vystřídali všichni hudebníci, kromě Johna O'Hary. I David Goodier přislíbil interview, nicméně na konkrétním datu jsme se prozatím nedohodli.

Před půl sedmou přišel Ian podruhé, tentokrát pro jídlo. Podíval se na nás, vzal si jídlo a rychlým krokem odešel. Následoval Doane, který byl ze zvukovky mokrý od hlavy až k patě a působil velice unaveně. Nabídl jsem mu, že rozhovor odložíme na další den, kdy se vydáme na koncert do Yorku, a i on uznal, že interview v Yorku bude pro obě strany lepší. Jako satisfakci za odložený rozhovor jsem získal třetí backstage – pro kamaráda Peta McHughu (www.electrocutas.com)

Na závěr jsme ještě bloudili zákulisím a potkali Iana, který na nás mávl a po anglicku se rozloučil.



Další den, v Yorku, jsme se opět dostali do zákulisí, tentokrát s menšími problémy, kdy Chris ze začátku nechtěl třetího účastníka vpustit dovnitř; nakonec i on povolil a mohli jsme se konečně vydat za Doanem. Tentokrát jsme byli svědky přímo zvukovky předkapely, francouzské zpěvačky Saori Jo s doprovodem. Asi po půl hodině přišel Doane. Poprosil nás, jestli by bylo možné rozhovor udělat přímo v hledišti divadla, jelikož šatny byly velice malé, což samozřejmě nebyl problém. Místo očekávaných třiceti minut nám věnoval rovných padesát – i se závěrečným focením. Celé toto interview nahrál na kameru Pete, za což mu patří nesmírné díky, hlavně poté, co hlavní diktafon těsně před rozhovorem vypověděl službu... **RA**

JETHRO TULL – BIRMINGHAM (SYMPHONY HALL) 24. 3. 2010



Po osmé hodině večerní přišel na pódium samotný Ian Anderson a představil předkapelu – francouzskou zpěvačku Saori Jo s akustickým kytaristou Miguelem. Toto duo zahrálo čtyři skladby. Při předposlední, respektive poslední skladbě jej doprovodila celá kapela Jethro Tull.

Samotní Tull přišli na pódium mnohem později. Již od samého začátku bylo patrné, že Ian Anderson má hlasové problémy, které pramenily z jeho nedoléčené chřipky. Kapela oproti vánočním koncertům pochopitelně značně změnila setlist, i když začátek byl stejný – akustický klenot z alba Stormwatch, Dun Ringill. Bylo jasné, že budou volit méně komplikované

kousky, i když i při Life Is A Long Song měl Ian velké potíže s výškou hlasu. Následovala snadnější instrumentálka Eurology a k překvapení všech, po skrytém úvodu Nothing Is Easy, které bylo pro změnu zahráno naprosto skvěle, stejně tak prokračující A New Day Yesterday. Premiéru jsme si odbyli poslechem opět instrumentální skladby (na rozdíl od originálu, doprovázeného

textem) Tea With The Princess, na které se podílela Anoushka Shankar. Při Songs From The Wood se Ianovi snažil pomoci v hlasových partech John’O’Hara, nicméně jediným výsledkem byla falešně zazpívaná sloka. Po akustické písničce Fatman přišla na řadu opět nepostradatelná věc, už několik let vypůjčená od Johana Sebastiana Bacha, Bourée. Další novinkou bylo přepracování Bombay Valentine na A Change Of Horses, opět se značnou pomocí hráčky na sitár – Anoushky Shankar, kterou tentokrát nahradil Martine Barre. Zatímco Ian odpočíval a připravoval se na závěr vystoupení, Martin Barre a Doane Perry se snažili strhnout publikum sólovkou Bug se zakomponovanými prvky z Dharmy For One. Přichází Ian a po dlouhé odmlce bere do ruky kytaru, ze které vzešla, pro mě jedna z nejlepších skladeb, Budapest. Snad nikoho by nepřekvapil závěr vystoupení Aqualung a jako přídavek Locomotive Breath, kdy bylo konečně znát, že zpívá Ian Anderson ve své formě. Překvapení se nám nakonec dostalo v podobě dvou nafukovacích balónů a řekněme, trochu tichého publika. Alespoň pro nás.

Setlist: Dun Ringill, The Water Carrier, Life Is A Long Song, Eurology, Nothing Is Easy, A New Day Yesterday, Tea With The Princess, Songs From The Wood, Fatman, Bourée, A Change Of Horses, Bug, Budapest, Aqualung, Locomotive Breath **RA**





MR. DOANE ETHREDGE PERRY

Narozen: **Mt. Kisco, New York – 16. června 1954**

Současné bydliště: **Woodland Hills, California**

Vzdělání: **Browning, St. Bernards and Collegiate Schools – Grades 1-12.**

Rok navštěvoval New York University, studijní programy na The New School, Rutgers University v New Jersey a Julliard College v New Yorku.

Začal jsem hrát na piano, když mi bylo sedm a pokračoval jsem až do jedenácti let. Potom přišli The Beatles a všechno změnili. Objevil jsem možnost, jakkoliv se to zdá nemožné, že mě můžou na ulici pronásledovat děvčata, když budu hrát na bicí. A tak to začalo. Když mi bylo 14, začal jsem v New Yorku hrát o víkendech se svojí vlastní kapelou, a to trvalo až do doby, než jsem v sedmnácti ukončil střední školu – mimo krátké zkušenosti prodejce zmrzliny Baskin-Robbins. V osmnácti jsem se stal profesionálem a zároveň jsem pokračoval ve studiích, což způsobilo vážné problémy (především škole), protože jsem často cestoval. Dospěl jsem k volbě mezi školou a hudbou a rozhodl jsem se věnovat na sto procent pouze hudbě.

Začal jsem dělat všechno pro to, abych se v hudbě vypracoval výše. Výsledkem byla zajímavá kombinace živého hraní a práce ve studiu, která zahrnovala neobvyklou šíři hudebních stylů, které byly v té době v New Yorku dostupné. V tehdejší New Yorku se prosazovaly Rock, Pop, Jazz, orchestry, Dance, R&B, lidová, televizní i filmová hudba a rozvíjela se i každá etno hudba, kterou si lze jenom představit. Byl to nádherný čas pro mladého muzikanta.

V průběhu času jsem měl obrovské štěstí na práci se širokou škálou skvělých umělců a kapel – těch známějších i těch méně známých – ale ode všech jsem se něco naučil a v neposlední řadě jsem si hraní s nimi také užíval.

Zde jsou vyjmenováni někteří z nich, bez toho, že bych je nějakým způsobem řadil: Lou Reed, Bette Midler, Teo Macero and his Big Band, Phyllis Hyman, Todd Rundgren, Baird Hersey and the Year of the Ear, Brenda Russell, Dave Mason, Michel Colombier, Peter Allen, Pat Benatar, Jim Messina, Martha and the Vandellas, Peter Cetera, Dweezil Zappa, Stan Getz, Kitaro and Jon Anderson, Fairport Convention, Laura Branigan, Dionne Warwick, Liza Minelli, Patty Scialfa, Vonda Shepard, Charles Aznavour, Jess Roden, Barry Mann and Cynthia Weil, Bill Champlin, Marc Shaiman, Freda Payne, Jeffrey Osborne, Diane Warren, Elliot Murphy, Gary U.S. Bonds, Maxus, Hunter/Dragon, Tommy Emmanuel, Richard Clapton, Sharon O'Neil, Jenny Morris, Joey Dee and the Starlighters, Tom Pacheco, Pat Alger and Artie Traum, Adrian Gurvitz, Gary Brooker, Katey Sagal, Debra Holland, Magellan, The Rivets, Scout, Michael Ruff, Marc Cohn, Patty Scialfa, Barnes & Barnes, David Schwartz, James McVay, David Foster, Michael Omartian, Stewart Levine a Paul Rothchild.

V současnosti pracuji s velmi nadanou umělkyní Rachel Hart na tribute albu věnovaném Emerson, Lake and Palmer (mělo by vyjít v zimě 1998), s Beau Bridgesem na novém, velmi dobrém a nekonvenčním TV seriálu nazvaném „Maximum Bob“, s Walterem Matthauem a Carol Burnettovou na filmu nazvaném „The Marriage Fool“. Současně pracuji s Vince DiColou na naší příští desce „Thread“, která bude hotová, jak doufáme, někdy koncem jara 1999.

Dalšími radostmi, které si dopřávám, je plavání, kterému se chci věnovat každý den, když počasí dovolí, vycházky s mými psy Xamem a Molly. Ti, zdá se, si dokáží plavání také užívat. Právě jsme přišli na to, že mají raději oceán než bazén, což je velkou úlevou pro přátele, kteří se u nás rádi zastaví a zaplavou si.

Mojí nejoblíbenější zábavou je čtení a hned po něm následuje pořádně pálivé curry k obědu. Občas si je dopřávám najednou. To je pak paráda! Bohužel moje žena Heather se mnou oblību v pálivých jídlech nesdílí, ačkoliv pro mě docela ráda pěstuje a dobře připravuje širokou škálu paprik z naší zahrádky, kterou střídavě používají divoká zvířata a zahrádkáři! www.jtull.com/JP

BUBENÍK JETHRO TULL – DOANE PERRY; PERKUSNÍ GÉNIUS

Prvních deset let bylo pro Jethro Tull velice těžké udržet si bubeníka. Životnost byla velice krátká, a dokonce si z toho dělali legraci ve filmu Spinal Tap. V roce 1984 si na kapelu „sedlo“ štěstí a získala jednoho z nejplodnějších a nejintelektuálnějích bubeníků dvacátého století. Doane Perry se stal hlavní silou za basovým bubnem pro více než čtvrt století, a nebylo možné, aby byl z této pozice sesazen. Stává se králem bicího setu.

Během své kariéry se objevil na více než stech úspěšných nahrávek v různých pozicích, které ho dostaly k zlatým a platinovým deskám. Doane pracoval s Lizou Minelli, Lou Reedem, Patem Benatarem, Bette Midlerem, Toddem Rundgrenem, Stanem Getzem, Anoushou Shankar, Peterem Ceterou, Dweezilem Zappou, Davidem Fosterem, Teo Macerou, Kitaronem, Jonem Andersonem, Dionem Warwickem, Laurem Braniganem a dosáhl dalších úspěchů plnicích jeho životopis. Podílel se na komerčních reklamách, filmech, televizních pořadech, několika nahrávkách a turné s velkými muzikanty a byl velmi vyhledávaným bubeníkem do doby, než se dostal do jedné z nejzajímavějších progresivních rockových skupin.

Doane začal hrát v sedmi letech na klavír a poté, co mu v jedenácti letech byli představeni Beatles, pokračoval na bicích. Jeho první bicí souprava byla z několika obrácených nádob. Jeho otec v něm musel vidět obrovské odhodlání a věnoval mu polovinu z 36\$ pro Sears & Roebuck snareový buben. Jednou



Doane přišel a řekl mu, že by chtěl druhou polovinu doplatit. Otec mu také koupil první hi-hat. Byl skvělý nápad vyrobit soupravu z tyčí od záclony se dvěma malými činely na vrcholu, které byly připojeny k malému kusu domácího nábytku. Po chvíli hraní na své domácí vyrobené soupravě byl Doane schopen přesednout na plný kit Sears & Roebuck. Později soupravu vyměnil za první profesionální Slingerland. Pokračoval v zažívání všech hudebních vědomostí, které mohl znát. Utvářel se v něm hudebník, který nemohl být přeškolený do jiného hracího stylu nebo stylisticky svázaný k jinému bubeníkovi. Byl ovlivněný některými z klasických rockových bubeníků, jako jsou Ginger

Baker, John Bonham, Mitch Mitchell a Keith Moon, ale neučil se jen od těchto muzikantských ikon. Složitě jazzové styly bubeníků jako jsou Billy Cobham, Tony Williams, Max Roach a paradoxně Clive Bunker, který byl prvním bubeníkem v Jethro Tull, ho také velmi ovlivnily.

Skoro před čtyřiceti lety Perry začal pracovat jako profesionální bubeník. Ještě když byl na střední škole, začal získávat zkušenosti víkendovým hraním. Jakmile byl na vysoké škole, jeho hudební zkušenosti pokračovaly a vyvíjel se z něj oddaný hudebník naslouchající všem hudebním stylům, od klasické hudby až po jazz a vše mezi tím. Cestoval a brávil si školní věci s sebou, pokračoval ve studiích na cestách. Ať tak nebo onak, nebyl schopen být na dvou místech najednou. Práci zvládal, ale některé věci vyžadovaly, aby byl ve třídě. Bylo prostě nemožné být ve škole a zároveň být i vydělávajícím muzikantem.

Jedna věc je jistá, Doane byl schopen přežít dost dlouho v hudebním průmyslu. Jak to mohl dělat? Doane vysvětluje, „Někteří lidé měli rychlý vzestup a potom rychlý pád. Já jsem měl mnohem pomalejší, stabilnější výstup. Vyhnul jsem se tradiční pastem – drogám a alkoholu, což mnoho

skvělých muzikantů odrovnalo“. Také praktikuje několik rozdílných technik hry, naučil se hrát z not, což mu umožnilo rychleji proniknout do různých hudebních stylů a posloužilo mu k tomu, aby se stal zralejším a rozvážnějším muzikantem.

Pokorně vyznává, jak dosáhl hudební zdatnosti. „Cítím se více jako věčný student hudby. Nahrávám skoro každý koncert Tull a zpětně jej poslouchám, chyby a všechno další“. Bude poslouchat všechny elementy v záznamu, věnuje pozornost i nejmenším detailům. „Často je těžší hrát pomaleji a tišeji než rychleji a hlasitěji. Učíš se, co nehrát. Prostor mezi notami je stejně důležitý jako noty. To Ti řekne každý muzikant.“

Doane byl tázán, jestli je stále ještě nervózní před koncertem. Ukázal lidštější tvář, odpověděl, „Ano, dokonce po těch celých čtyřiceti letech. Živé hraní je pokaždé výzvou. Trocha nervozity je dobrá proto, aby vás udržela připraveného. Chcete hrát tak dobře, jak jen umíte. Být připraven pomáhá se s tím vyrovnat, ačkoli je to trochu divný pocit nebýt před vystoupením trochu nervózní. Mezi tím být uvolněný a pocitem sebeuspokojení je velmi tenká hranice a ze zkušenosti můžu říct, že sebeuspokojení často nevyústí ve skvělé vystoupení. Když to ale všechno skončí, častěji se cítím nespokojený než obráceně. Ale pokaždé, když to uděláte správně, je to ohromná spokojenost, tedy až do dalšího vystoupení! Myslím, že je to povaha zvířete – ať už hrajete živě, nebo nahráváte. Všechno, co můžu udělat, je snažit se usilovněji.“ Stal se svým vlastním hudebním kritikem.

Lze si představit, že kopírovat předchozí bubeníky v Jethro Tull a hrát podle nich je těžké splnit. Doane musel přizpůsobit svůj herní styl známým skladbám Jethro Tull, nicméně kopírovat všechny nechtěl. Musel strávit spoustu času nasloucháním sólům Barriemora Barlowa, díky jeho výstředním stylům, které zahrnovaly kousky skladeb, které hrál. Ian a Martin nemohli najít lepší osobu nebo spíše muzikanta, který by vyplnil mocné perkusní boty předchozích bubeníků.

Po více než čtvrtstoletí, kdy je členem Jethro Tull, si Doane nedokáže vybrat svoji nejoblíbenější skladbu, je to příliš těžký výběr. Písničky mají široký rozsah od „Slipstream“ k „Black Sunday“, dvěma jeho oblíbeným, je pro něj nemožné vybrat si jen jednu píseň, jelikož obě mají výborný text. Nicméně, je nakloněn skladbám z alba Roots To Branches, jako kolekci práce, ke které přispěl o něco víc.

V současné době Perry pracuje na CD s Vincem DiColou na spolupracovním projektu zvaném Thread. Bude to druhé CD od tohoto dua. Ve skutečnosti mají jednu hudební skladbu dlouhou přibližně 58 minut. „Postupně se tvořila z docela krátké skladby do delšího a delšího příběhu a najednou nemohl být zkrácen, vlastně oni jej zkrátit ani nechtěli. V tomto případě této rozšířené formy cítí přirozené a naprosté právo výběru,“ říká Doane. Pro tuto novou hudbu jsou kompletně nahrány klávesy a bicí party. Je zde ještě několik sekcí

k dokončení mixu, které pak budou posílat několika hudebníkům, aby jim pomohli dokončit jejich část hudebního díla. Nejbližší očekávané datum vydání je konec podzimu nebo zimy 2010. Účast Doana na tomto projektu je zárukou kvality poslechu.

V průběhu let získal spoustu bicích setů a měl štěstí, že jej dovedly k bohatství. Některé daroval na charitu, několik dalších dal pryč. Jestliže nějaký bicí set nepoužívá, pokouší se ho předat hudební škole.

26. listopadu 2005 se Doane připravoval na koncert Jethro Tull u jezera Lake Michigan v College Mendelově centru. Dostal smutnou telefonickou zprávu, že jeho velmi blízký kamarád a bývalý bubeník Jethro Tull Mark Craney zemřel. Kapela se dozvěděla tuto informaci před koncertem a rozhodla se nezmiňovat ji kvůli Doaneho spojení s Markem. Nechtěl přijít s rozklepaným nohama na pódium, vzpomínat na ztrátu svého drahého přítele. Perry se dal dohromady a odvedl prvotřídní výkon, jako obvykle. Doane napsal dlouhou vzpomínku, která stále ještě je na webech Jethro Tull, o ztrátě bývalého člena Jethro Tull a kamaráda „Doanuta“, jak ho laskavě Mark nazýval. Mark Craney během svého života velmi trpěl zvětšujícími se zdravotními problémy, až jeho utrpení konečně skončilo. Bude velmi postrádán všemi, kdo ho znali, hudebně a osobně.

Doane Perry rozvinul jeho dynamickou schopnost učit se hrát tvrdě nebo zahrát uhlazeně s finesou. Dokázal hrát po celou svoji kariéru s naprostou dokonalostí, ačkoli s tímto tvrzením pravděpodobně souhlasit nebude. Jeho perkusní schopnosti zaručují pokaždé skvělé vystoupení. Kdykoli vidíte velkého chlapa s ostatními z Jethro Tull, uvidíte nejlepší možné vystoupení. Nikdo nemůže zahrát lepší koncert než Doane Perry. Je skutečným perkusním géniem.

www.examiner.com/RA

Vybavení, které Doane Perry používá v Jethro Tull:

Bicí souprava Premier, řady Signia nebo Genista v barvě břízy, které se skládají z (čísla označují hloubku a průměr bubny): 18x24 velkého bubnu, 16x18 a 16x16 kotlů, 12x14, 10x12 a 8x10 přechodů, 5x14 virblu s dřevěnou obručí nebo dřevěného virblu s kovanými obručemi obvykle doplněným 42 Strand virblem vespod. Na všech používá Remo blány; činely Paiste o rozměrech: 20'' medium heavy ride, 20'' flat ride, 18'', 17'', 16'' full crashe, 10'' a 8'' splashe, 18'', 16'', 12'' čínské činely a 14'' heavy hi-hat a 13'' heavy hi-hat*. Koncertní zvonkohra Premier.

Seznam dále obsahuje 2 laděné zvony Wuhan, závěsnou tamburínu Rhythm Tech. Zdvojená šlapka, hi-hat a přídatný, bowdenem ovládaný hi-hat jsou všechny řady Drum Workshop 5000, paličky jsou řady 5B Signature a množství různorodých špejlí, metliček a paliček od Pro-Mark. Paličky si balí do gázy od Stick Handler, která mu stále umožňuje poměrně uvolněné uchopení i když se potí. Metronom Dr.Beat firmy Roland pro odklepávání

lichých temp a malé ale účinné zařízení známé jako Beat Bug od L.T.Luglocka (slouží k „hlídání tempa“). Sluchátkový odposlechový systém Shure.

* všechny číselné údaje v palcích

LM/Za odbornou pomoc děkuji Janu Valentinovi

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S DOANEM PERRYM YORK, 25.3.2010

Jak si užíváš začátek turné?

Ano. Vždycky je hodně věcí k utřídění, hodně práce s detaily. Je třeba projet si věci ze zkoušky, dáváme všechny naše party do pořádku, zvuk, světla. Je hodně věcí, které zpočátku každý den trochu měníme a přezkušujeme části hudby – měníme je každý večer. Takže ze začátku se zabíháš. Chvíli to trvá, než se zaběhneš, abys řekl, hej tak to je první večer. Všechno se sladuje dohromady, protože pro každého ve skupině i posádce ... víš, musíme všechno to, co každý z nás dělá individuálně, zorganizovat a zkoordinovat se všemi ostatními aspekty turné.

Na dvoudílném DVD ke 40. výročí kapely jsi uveden jako stále nový člen.

Jak se cítíš teď, po 27 letech?

Ke čtyřicátému výročí ...? Vůbec nemám potuchy, co by to ... Ó aha ... To je to, které vyšlo po tom německém? Po tom německém Jack In The Green? Tomu jsem se smál, že jsem nováček po 25 letech, ne tak po 27 ... Myslím, že to byl vtíp, protože teď jsem ve skupině jasně třetí nejdéle sloužící po Ianovi a Martinovi, co se týče počtu roků strávených ve skupině. Asi se jim zdálo, že je to vtípné. Pro hodně lidí bych toho možná mohl nechat.

Co děláš, když nejsi na turné s Jethro Tull?

Je to hodně věcí. Je to celý další život mimo účinkování v Jethro Tull – práce s jinými umělci, hodně toho mám doma v LA, nahrávám s různými lidmi, jsem zapojen do filmů a určitých televizních nahrávek, v současnosti více komponuji – píšu hodně, mám vlastní studio, mám projekt, který se téměř blíží ke konci. Před pár lety jsem dělal projekt se svým kolegou spoluautorem Vincem DiColou a měli jsme desku „Thread“ – napsali jsme společně hodně materiálu s různými názvy. Máme novou nahrávku od Thread, kterou dokončujeme. Musím říct, že zřejmě reprezentuje moji nejlepší hru a nejlepší skladby, které jsem doposud natočil. Jsem na ni hrdý. Ale není to věc pro každého – je to jedna z těch hudebních věcí, které jsou v celku. Je to jedna skladba, je více instrumentální a rozsáhlá, protože je asi padesát devět minut dlouhá. Budou lidé, kteří nebudou chtít věnovat hodinu svého života, aby se překonali a užili si to. Chtějí jen tři – čtyři minuty, poslechnou novou písničku

a dost. Ti budou tu desku nesnášet. Ale je to skutečně ... má to příběh, který má začátek, střed a konec. Nechci moc povídat, o čem ten příběh je, ale titul desky je „Figurehead“ a doufám, že vyjde někdy později v letošním roce. Myslím, že v tomto moderním společenství to na lidi udělá dojem. Buď se jim to bude opravdu líbit, nebo ne. Nevím. Ale já z toho mám velmi dobrý pocit. Na „Figurehead“ pracujeme s Vincem dva roky. Jde to pomalu, protože je tu tolik úkolů – já jsem na cestách, on dělá filmovou hudbu a věci tohoto typu a budeme tam mít i nějaké speciální hosty. Nechci o nich zatím moc mluvit, dokud nenahrají své party. Bude to pro lidi, jako jsou fandové Jethro Tull – nemá to nic společného s Jethro Tull, ale myslím, že Tullovští fanoušci tuhle věc ocení, protože je to velmi dobrodružná hudba – je velkou výzvou tuhle hudbu hrát a možná i výzvou poslouchat ji. Ale je to velmi uspokojující a je to i nejobtížnější věc, jakou jsem kdy ve svém životě udělal, a doufám, že v konečné fázi, alespoň umělecky, dosáhneme toho, čeho dosáhnout chceme. Nevím, jestli se to v této době pro mladé bude prodávat, ale děláme to spíš pro sebe, po umělecké stránce, než z nějakého jiného důvodu.

Jsi známý láskou ke kořeněným jídlům. Kterou kuchyni máš nejraději? Je to něco, co Tě sbližuje s Ianem?

Ne, my jsme oba nezávisle objevili, že máme rádi kořeněná jídla. Já je mám rád už od jedenácti let, protože můj otec si nechával posílat od svých rodičů z jihu pálivé papriky – jmenovaly se Darba. Samozřejmě jsem přišel na to, že si je otec dával do rýže. A pak si vzpomínám, že moje sestra, která žila rok v Indii, když se vrátila, vzala mě do mé první indické restaurace. Bylo mi šestnáct – sedmáct let a zjistil jsem, že mi to jídlo hrozně chutná. Takže mám ta jídla rád už od raného věku. Moje žena je na sto procent přesvědčena, že jsem si pokazil chuť, ale já si to nemyslím, já mám jen rád ostrá jídla – česnek a koření a tohle všechno. Co máme ale společného s Ianem je to, že spolu často chodíme na oběd nebo večeři do indických restaurací, protože to máme fakt rádi. Ostatní do toho nejsou takoví blázni – ta jídla jim nevdají, ale nechodí tam. Víš, byli jsme v Indii a Ian a já jsme si dávali třikrát denně curry. Tedy tohle máme jistě společné.

V Kongresovém centru v Praze jsem si všiml, že od Tebe odletují kousky paliček.

Ano, to je tím, že užívám špejle, to jsou ty velmi tenké – ukážu ti je, abys věděl, o čem mluvím – velmi tenké dřevěné hůlky. Spíše než jedna palička je to deset těch tenkých hůlek a když hraješ, části z nich se začnou lámat, a proto také létají vzduchem, protože to nejsou skutečné bubenické paličky. Jsou používány v různých stylech – hodně countryových bubeníků je používá. Když jsem je objevil, pomohlo to u Jethro Tull snížit úroveň hlasitosti na pódiu. A je to to, co jsi viděl – není to palička, je to kousek těch špejlí – je jich

deset, dvanáct svázaných dohromady.

A jak by to asi vypadalo při skladbě Dangerous Veils?

Na desce jsem hrál s paličkami. Bylo to trochu obtížnější. Proto u svého sóla používám paličky. I u Bourée, které je dosti tiché, a činel vyžaduje jasnou artikulaci. V průběhu sóla, aby bylo zahráno to, co chci, aby bylo zahráno, nutně potřebuji paličky. V těchto případech používám paličky – Dangerous Veils by bylo obtížnější zahrát se špejlemi, je tam hodně motivů, s paličkami musíš pracovat o hodně tvrději – je to úplně jiná technika.

Pokaždé Ian vtípně poznamenává, že nebudeš hrát celou Dharma For One. Dovedeš si představit, kdybys ji musel celou zahrát?

Ale mě opravdu baví Dharma For One. Vždycky mě bavilo hrát Dharma For One. I když ji nehraju na tomhle turné.

Všiml jsem si, že jsi včera v Birminghamu hrál část sóla Dharma For One během Martinovy sólové skladby Bug.

Včera večer jsem hrál malý kousek – je zajímavé, že jsi to postřehl – včera večer jsem použil malý kousek sóla z Dharma For One, protože v průběhu Martinova sóla, hraju každý večer jiné sólo. Kdybys viděl celé turné, každou noc je sólo odlišné – zkusím různé věci. Včera večer jsem opravdu vytáhl kousek sóla a nějaké věci, které jsem použil u Dharma For One. Dnes večer to může být jiné. Nevím. Ale věc se má tak, že kdybych hrál jazzové vystoupení, hrál bych úplně odlišně, kompletně bych improvizoval. Ale když dělám něco v tomhle kontextu, musím to udělat krátké a poutavé a více kompoziční – je třeba užít něco, co celou věc posunuje dál a co funguje – v jazzovém provedení máš čas věci rozvinout. Sólo jako tohle musí mít větší strukturu, potřebuje to ... je lepší, když bude krátké než příliš dlouhé. Nechci, aby se někdo díval znuděně, chtěl odejít do hospody, sledoval hodinky. Proto se snažím udržet to krátké, trochu prokomponované – i když je to jen sólo. Ať to má smysl.

Pamatuješ si na nějaký koncert v České republice?

Jsou dvě konkrétní vystoupení, která vynikají. To úplně první, kdy jsme hráli v Praze ve Sportovní hale. Bylo neuvěřitelně horko a narváno – nevím, tak osmnáct tisíc lidí nebo tak nějak a my jsme tam nikdy nevystupovali. Hráli jsme a obecenstvo úplně šílelo. Byli tolik hluční, že jsme stěží slyšeli sami sebe. Byli tak nadšení – ale bylo to nadšení i pro nás, protože nás nikdy neviděli. Pamatuji si to, bylo to poprvé, jsem si jistý, že to byla Praha – jméno té sportovní haly neznám, ale určitě nebyla určena pro tak hlasitou a dunivou hudbu. A pak si pamatuji jedno vystoupení, myslím, že se konalo loni a je jistě ve vaší knize. Je to to místo, kdy byl za námi hrad. Bylo zvláštní kvůli

přírodní scénérii. Pamatuji si, že to místo bylo dost unikátní. Často, když jedu opakovaně na místo, které si pamatuji...když jsi na turné, věci se začínají míchat dohromady a někdy se ti trochu smotají místa v různých zemích, protože je to den po dni. Takže často řekneš: Á vzpomínám ... jednou jsme tu byli ... mockrát jsme tu byli.

První setkání fanklubu s kapelou jsi filmoval na kameru. Máš ten záznam ještě?

(po delším vysvětlování kdo se kde s kým setkal, komu Doane co vzal, kdo měl tiskovou konferenci, koho Doane fotografoval a Karlově excelentním vstupu)
Ó aha! To já jsem natáčel...! Patrně to bude někde doma ... bylo to v době, kdy nebyly digitální kamery. V současnosti to, co jsem natočil digitálně, je v mém počítači. V těch dnech ... myslím ... uchovávám si všechny své nahrávky – takže odpověď zní ano – někde to tam je – ale nevím přesně, kde to je. Á, a vy byste chtěli kopii, že? OK. Až budu stařík, tak to asi projdu – se ženou máme pohromadě všechny notýsky, se všemi videonahrávkami. Pak si řeknu: á na to si vzpomínám, popíšu to a tehdy to najdu.

Před pár měsíci jsme dělali rozhovor s Andy Giddingsem, který nám říkal, že nemá rád Dot Com, protože bylo nahráváno ve spěchu, postrádá dobrou mixáž. Hrál jsi na bicí velmi silně, ale na nahrávce byly potlačeny.

Myslím, že to bylo způsobeno tím, jak byly písně smíchány. Ano, bylo to svázáno s dynamikou, byla trochu potlačena, protože jsme hráli ve velkém stylu, k tomu hodně informací ... mně osobně se o trochu víc líbil zvuk na Roots To Branches. Album bylo natočeno na stejném místě – připadá mi, že je vzdušnější. Ale opravdu, opravdu se mi líbí hodně muziky, kterou jsme na Dot Com nahráli. Myslím, že naživo pravděpodobně působí jinak než na desce. Nejsem si jist, jak to vnímají fanoušci, jestli se jim to líbí hodně, více nebo méně ... Roots To Branches nebo jiná alba. Roots To Branches bylo pro mě albem, na němž bylo především hodně prvků, které se v té době ve skupině sešly pohromadě. Bylo velmi specifické – na nahrávce bylo hodně specifické hudby. Myslím, že pro skupinu to byl jakýsi krok kupředu tím, že zapojovalo do hudby Jethro Tull jiné druhy hudby.

Můžeš nám prozradit, jak to vypadá s přípravou nové desky Jethro Tull?

V této chvíli ne, protože hrajeme živé koncerty – žádné momentální plány nejsou. Ano existují nějaká DVD – právě vyšlo AVO Session a pak je tu to z Madison Square Garden. V této éře pro mladé není prostě možné produkovat toho příliš souběžně. Jestliže zaplavíš trh nahrávkami – i když jsou to takové věci jako třeba živé dokumenty – pokud je jich mnoho, neupoutají. A v této době mladých je obtížné prodat desku – lidé je prostě nekupují tak, jako je kupovali. Jen si tu nebo onde stáhnou písničku – jen skalní fandové Jethro

Tull by si koupili celé CD, ale já bych si chtěl promluvit s mladšími lidmi ... jsem překvapen, jak málo jich vlastní kompletní cédéčka. Stáhnou si jednu písničku nějakého umělce – proč nechtějí slyšet celou věc od začátku do konce? Je to trochu frustrující – strávíš spoustu času natáčením desky a pak tě fakt zajímá, jestli ... ale týká se to i obchodu s cédéčky – v Americe a Evropě, tady v Anglii na všech těch místech končí s prodejem – a je tomu možná tak i v České republice – mnohé z nich prostě krachují, protože neprodávají tolik, aby mohly fungovat dál a to je ta trochu deprimující stránka současné doby. Takže to má vliv na naše rozhodnutí ve smyslu, jestli dělat novou desku nebo ne, jestliže víš, kolik času a peněz to bude stát a zda se najde tolik lidí, kteří by to koupili, aby mělo smysl to dělat. A máme tolik živého hraní – budeme vystupovat v podstatě nepřetržitě až do konce srpna, do konce léta – potom uvidíme.

Ale v této chvíli nemáme žádné konkrétní plány. Máme nějaký nový materiál od Iana, který začleníme do vystoupení. Má novou věc, u níž ještě není jasné, jestli skončí na sólovém albu Iana Andersona nebo na desce Jethro Tull. Udělali jsme Tea With The Princess a A Change Of Horses, které hráváme s Anoushou Shankar v Indii. Nevím, jak to s nimi dopadne. Možná se objeví na albu Tull, možná na jednom z alb Iana Andersona. Dělá si také své sólové věci – což je pro něj dobré – dělat si věci také mimo rámec skupiny, protože to děláme všichni. Všichni máme svůj vlastní hudební život vedle Jethro Tull. Myslím si, že je velmi ozdravující, že to všichni děláme. V opačném případě cítíš jakousi potřebu hrát s jinými muzikanty a začít vstřebávat jiné vlivy. Pokud hraješ stále jen s těmi stejnými čtyřmi, pěti lidmi – alespoň co se týče mne – myslím, že by mě to velmi omezovalo. Ale zřejmě je to tak u nás všech – všem se nám zamlouvá myšlenka pracovat s jinými hudebníky. Je to ozdravující.

Jak vnímáš fanoušky? Neobtěžují Tě, když se Tě pokouší fotit?

Ne. Ne. Je to součást. Neobtěžuje mě to.

Použil jsi někdy, pokud ano, v jaké skladbě, efektní snare?

Efekt virbl? Efektní virbl? Máš na mysli elektrický, elektronický virbl? Nejsem si jistý, co tím myslíš. Dovol, abych se podíval... (*dívá se do seznamu otázek*). Nejsem si jistý, co myslíš tím „efekt virbl“, ale možná mě napadá, co myslíš. Někteří bubeníci někdy spustí ... na akustickém bubnu je malý spouštěč pro elektrický zvuk – to by mohlo být to, co myslíš. Já už ho teď nespouštím – dělal jsem to před mnoha lety při turné Rock Island a myslím, že při turné Crest Of A Knave a možná také při Catfish Rising. Používali jsme ho v určitých místech, abychom dodali bicím každý večer zvukovou uniformitu. Spouštěl jsem ho ... měl jsem spouštěče na všech bubnech ... takže pro hlasité věci ... pro jemné hraní nemusíš přepínat, ale můžeš



přepnout pro dosažení hutnějšího zvuku ... takže slyšíš akustický zvuk bubnu a pak (naznačuje gestem pravá pěst x levá dlaň spuštění) elektronický spouštěč ... někteří lidé ho spouštějí pro kopák, virbl nebo všechny bubny, ale já už ne, protože máme opravdu dobrého zvukaře. Nechává mi akustický zvuk, může přidat trochu prostoru, ale bude to jediný efekt jako takový. Je to efekt, který lidé mohou vnímat jako mohutnější zvuk, ale není to přepnutí na odlišný zvuk. Je to to, co myslíš. A je to snad i odpověď na tvou otázku.

A co Thread?

To je to, co jsem se snažil říct předtím. Je to ta nová věc „Figurehead“ – hudební kus dlouhý 58 – 59 minut. To bude nová nahrávka od Thread. Máme tam nějaké speciální hosty, ale nechci zatím zmiňovat, kteří to jsou, než budeme mít nahrány jejich party. Já jsem natočil a napsal své party a Vince své – takže teď děláme mixy na hrubo, které rozešleme ostatním, aby nahráli své příspěvky. Doufáme, že to dokončíme někdy později v průběhu roku. Znovu opakuji - myslím, že v tomto moderním společenství si toho lidé všimnou, jestli to uslyší, zaujmou nějaké stanovisko. Celé to začalo jako sedmiminutová věc – tak to bylo – a pak to narůstalo a narůstalo a velmi to zapadalo – nezamýšleli jsme to napsat takhle – že to skončí tím, že to bude tak dlouhé – začalo se to rozrůstat – ale má to smysl a je v tom skutečná muzika Thread, něco, co navazuje a myslím, že je to v mnoha směrech to nejlepší, co jsem doposud nahrál a napsal se svým spoluhráčem Vincem DiColou. A doufáme, že ostatní lidé to budou také tak cítit. Ale dovedu si představit, že reakce budou polarizované – budou lidé, kteří řeknou: nemám dost času, abych tu hodinu něco poslouchal, mám tak pět minut ... Smůla! Ta deska není pro vás! Pro ty, kteří chtějí hudební lázeň a podniknou tu cestu s námi, myslím, že těm se to bude opravdu líbit.

Pokud bys dostal možnost zkomponovat vlastní skladbu pro Jethro Tull. Byla by jazzová (kvůli oblibě k Joe Zawinulovi) nebo rocková?

Tak nejprve – první nástroj, se kterým jsem začínal, byl klavír. Vždy jsem se považoval za frustrovaného pianistu, který přešel k bicím. Poslouchám hodně věcí. Minulý rok jsem složil skladbu na desku. Jistě si vzpomínáš na hurikán Katrina, který způsobil katastrofu v New Orleans – všechny ty lidi, kteří přišli o domov, hodně jich zahynulo. Byla natočena benefiční nahrávka určená zejména hudebníkům, kteří přišli o celý svůj majetek, o své nástroje... Bylo mi velkou ctí moci se na tom podílet. Ten projekt se jmenuje Congo Square – jestli budeme pokračovat, zjistím – a já jsem složil hudební kousek, kde jsem hrál všechny nástroje – je to věc založená na marimbě, ale hrál jsem na marimbu, bicí, tabla, klávesy, party pro perkuse, dával to vše dohromady ve svém studiu. Všechno! Byla v tom hromada práce. Spojil jsem japonský tygří bubenický styl, protože jsem pracoval s japonským umělcem, který si říká

Kitaro, a Jonem Andersonem z Yes – udělali jsme společně turné a hráli jsme nějaký yesovský materiál, něco od Kitaro. Kitaro mě naučil něco z tygřího bubnování a tyto prvky tygřího bubnování jsem rozložil do mnoha nahrávacích stop, aby to znělo jako orchestr složený z bicích nástrojů a ze všech těch zvuků marimby. A kvůli tablům je v tom také indický vliv, je tam vliv jazzu – možná spíš něco jako jemná jazzová fúze a také hudba z Bali – hudbou založenou na marimbě jsem byl také ovlivněn. Takže tam byly prvky všech těchto stylů – východního, japonského, stylu z Bali, indického i západní hudby – na západní bicí soupravu. Byla to kombinace ... mohl by sis říct, jak tohle všechno dát dohromady ... ale jako hudební kus to všechno nějak drží pohromadě a bylo zábavné to psát – nevím, jak to nazvat. Je hodně různých věcí, které mě napadají, že bych je chtěl napsat, avšak to, co bych opravdu rád uměl napsat, je (někdy si říkám, že jsem měl děle studovat na škole, ale pracoval jsem, když jsem byl na fakultě – stále jsem byl v práci ... mohl jsem hlouběji nastudovat instrumentaci pro orchestr) druh hudby, kterou bych rád udělal a propojil nějak klasickou hudbu s bicími v orchestrálním aranžmá. Takže hudba, o níž si myslím, že bych ji mohl dělat, je určitě jazz nebo něco jazzu podobného, protože jsem vyrůstal na tom, že jsem jazz hodně hrál a hodně poslouchal, takže tento prvek by tam určitě byl ... řekl bych jazz a pravděpodobně klasika by byly ty prvotní vlivy v duchu hudby, kterou bych rád komponoval – ať by to bylo pro Jethro Tull, na vlastní desku nebo pro Thread nebo kohokoli jiného. Za ty roky jsem napsal něco popového a rockového pro různé lidi ... ale abych šel kupředu, myslím, že bych to rád rozšířil a dělal něco, co by zahrnovalo nějaké jiné styly.

Mám rád bubeníky s tím zvláštním zvukem, jako jsou John Bonham, Keith Moon. Podle mě jsi jedním z nich. Záleží síla zvuku pouze na fyzických schopnostech bubeníka?

Určitě. Bicí jsou velmi „fyzický“ nástroj, ale jsou také ... myslím, že jsem o tom trochu psal v tom článku „Pohled od činelů“ ... je v nich ale také složka intelektuální, emocionální, technická, fyzická a všechny ty věci se setkávají ve stejnou chvíli, a je tu samozřejmě i složka duševní, kterou zapojuješ. Vůbec neberu bicí jen po stránce čistě fyzické, protože když hraju s Jethro Tull, musím myslet na hodně věcí na různých úrovních a na všechny ve stejnou chvíli. Musím myslet na to, co teď přijde, myslet na krátká tempa, jak to cítí ostatní, jestli je v tom



dobrý pocit i pro celou skupinu. Pokud chápu tvou otázku správně, hrát na bicí u Jethro Tull zahrnuje mnoho prvků a jsou to prvky fyzický, intelektuální, emocionální, duševní, a to vše musíš spojit s hudbou. Neznamená to jen zasednout a něco zahrát – obzvláště u hudby, jako je tato. Hudba Jethro Tull je velmi ... je to svým způsobem téměř klasická hudba z pohledu, jak se věci hýbou – a je to také hutné a rockové. Ale já mám klasické základy a v této skupině mi to opravdu pomohlo. Myslím, že pokud bych v sobě neměl základy klasiky nebo jazzu, znamenalo by to, že hrát hudbu v této skupině by bylo o hodně obtížnější. Ale já jsem vyrůstal v New Yorku, tohle vše jsem hrál – i folk, rhythm & blues i etnickou hudbu a world music – všechny tyhle věci, kterých se lidem dostává – stejně jako jazz, rock a pop. A to mě opravdu připravilo pro hraní v Jethro Tull, a to tak, že kdybych hrál jen v rockových skupinách, tak by to nestačilo. A tak myslím, že tohle je jedinečná skupina s neustálou výzvou, neustále musíš přemýšlet, nikdy nic automatického, stále musíš být soustředěný – hodně soustředění každý večer, neustále ve střehu, neustále spolu s ostatními.

Máš radši lahvové nebo točené pivo

Ach ták... Obvykle lahvové – protože pokud znám druh piva, přinejmenším vím, co mohu očekávat. Někdy můžeš mít štěstí i s čepovaným. Mám rád tmavé pivo. Tmavé pivo se hodně dělá v Evropě. Američané nepřešli na tmavé pivo, kupujeme piva dovezená z Evropy. Myslím, že i Češi mají nějaká tmavá piva. Mám rád některé z těch nekonvenčních značek. V Anglii je to jedno – lidé se mi za něj smějí – jmenuje se Mackeson. Mackeson je perfektní sladké tmavé pivo. Nemám moc rád Guinness – je trochu příliš hořké. Pokud není říznuté Black Oranges – potom je fakt docela fajn. Pak je další *Bran Kelt Sweetheart* – to se špatně shání – a pak jsou určitá německá piva, která jsou velmi dobrá. Nevím proč, ale dávám přednost tmavému pivu před světlým. Takže čepované nebo lahvové – záleží ... asi bych ale bral lahvové – u něj tak trochu víš, co dostaneš.

(Pete McHugh electrocutas.uk webmaster a momentální kameraman)

Můžu se jen něco zeptat ...? Je to spíš návrh než otázka. Posledních pár let končí každý koncert Jethro Tull Locomotive Breath, Aqualung. A co tak Beethoven, Dambusters March, Land Of Hope And Glory? Tohle vše by potěšilo hodně lidí.

Poslední dva roky jsme končili těmito písněmi a docela dost jsme měnivali konec vystoupení. A opravdu si pamatuji, že před pár lety jsme hráli část Dambusters March a myslím, že jsme ho propojili s částí The Third Hoorah a občas jsme před ni dali část Black Sunday. Takže jsme zkoušeli různé věci.

P: Přeneslo by je to do éry sedmdesátých let. Myslím, že by to fungovalo velmi dobře – jen to navrhnout Ianovi.

Je hodně věcí ... Toho, co děláme méně, je naslouchání fanouškům. Víme, že by bylo hodně lidí, kteří by strašně rádi slyšeli celé A Passion Play nebo Thick As A Brick. Stojím v tomhle při Ianovi a Martinovi. Řekli jsme si, že bychom mohli dělat nějaký materiál z Minstrela, hovoříme o tom. Občas toho zkusíme víc, než nakonec slyšíte, zkusíme, jak to zní, jestli je cítění v pořádku. Někdy určité věci znějí dobře ve studiu, pak je hraješ naživo a tak dobře už se nepřetransformují. Ale bavilo by mě hrát všechny ty různé věci. Máme jich hodně a myslím, že i různých závěrů vystoupení – i pokud by zahrnovaly balony. Za všechny ty roky to bylo hodně různých věcí, které jsme zapojili, útržky té spousty různých částí tolik známé Tullovské hudby... Předám váš návrh.

P: Super. Je to jen z patriotismu.

Interview: RA&LM,KB/překlad: Libor Mysliveček s drobnou pomocí pana Jarošáka



**NICK LOGAN Z NME SE ÚČASTNÍ NAHRÁVÁNÍ
JETHRO SE SNAŽÍ O ŽIVOU ATMOSFÉRU
NA SVÉM DALŠÍM ALBU**

Asi může existovat jen málo nudnějších způsobů zábavy, které lidstvo zná, než být divákem v nahrávacím studiu. Všechno, co tu lze dělat, je nemohoucně sedět a žasnout, jak se muzikanti rozplývají nadšením nad bůhvíkolikátým playbackem a věnují většinu odpoledního času zdokonalování falešného tónu v tom nejjednodušším riffu, u něž jste pokus zachytit jej vzdali už před pár hodinami.

Poté, co jsem strávil dvě odpoledne ve studiu v severním Londýně, kde Jethro Tull pracují na svém třetím albu „Benefit“, začal jsem pochybovat, zda při tak pomalém a rozvrklém postupu může vzniknout něco alespoň vzdáleně hodnotného – což se netýká pěti kompletních nahrávek zahráných před tím, než jsem odešel – ty byly postačující k tomu, aby mě ubezpečily, že další osvěžující závan tullovské kvality je na cestě.

Dlouhý tepavý kus s tou nejsilnější flétnou i instrumentální riff, folkově znějící píseň i „Play In Time“, které jsou již hrány na pódiu, zanechaly hluboké pocity.

„Tohle album bude živější než předchozí dvě“, okomentoval o přestávce baskytarista Glenn Cornick.

„Cítil jsem, že to poslední znělo, jako když skupina studiových hráčů hraje různorodé písně. Bylo dost studené. Tohle bude mít víc živé atmosféry.“

Uprostřed nahrávání kratší verze skladby „Teacher“ pro americký trh dokončoval Ian – *Popová hvězda, kterou by si matky nejméně přály jako ženicha pro své dcery* (zřejmě citace názvu článku) – s tour managerem Ericem Brooksem přípravy na svou svatbu příští pondělí.

Byl trochu rozpačitý z toho, že připustil, aby se odstěhoval ze své garsonky v Kentish Town za libru a deset šilinků týdně do přechodného bytu ve více okázalé Belgravii (přepychová oblast na západě centrální části Londýna s řadou ambasad) – „kde plechovka fazolí stojí osm šilinků“.

Zappa

Clive Bunker nevědomky působil jako Frank Zappa – nově zapuštěný plnovous a vlasy stažené dozadu. „To je, aby skryl svoji identitu“, zažertoval Martin Barre a vysvětlil, že když Clive nakupoval se svou máti v supermarketu, stal se obětí útoku fanynek mezi sušeným ovocem a mraženou zeleninou.

Když jsme si Glenn a já sedli bokem na kus řeči, řekl mi, že přestože dříve skupina nekladla příliš velkou důležitost umístění na žebříčku singlů, osobně doufá, že jejich aktuální dvojité A strana dosáhne prvního místa.

Vysvětlil mi, že když jejich nahrávací společnost poprvé přišla k rozhlasovým producentům se singlem, který se měl hrát, hodně z nich ho odmítlo.

„Jen se otočili a chechtali a dokonce si ho ani nechtěli nechat“, říká Glenn, který tuší, že podle svědectví jeho přátel singl nedostává spravedlivý podíl ve vysílání. „Jestliže by se dostal na čelo, pak by ho museli hrát.“

Skupina se ráno byla také fotografována pro německý časopis a Glenn si k tomu sám pořídil láhev skotské, která původně měla být rekvizitou pro fotografii.

Než jsem přišel, vydatně do láhve nahlížel a s nahlížením končil, když jsem byl na odchodu.

Tímhle nechci říct, že Glenn je silný alkoholik, ale jeho občasná záliba v alkoholu a výpravách do společnosti, jej vyřazují z řady převážných abstinentů a lidí obdařených různým typem plachosti, jakými je zbytek kapely. Oproti ostatním si Glenn také volí své přátele z hudební oblasti – jsou mezi nimi Mick Fleetwood i Rod Stewart a Ronnie Wood z Faces.

I když říká, že se necítí být stranou, tuší Glenn, že je lehkovážnější než ostatní. „Ale znám je natolik dobře, že jsem schopen přizpůsobit se tomu, jací jsou.“

„Nedělám věci, kterými bych se jich dotkl. Někdy si trochu vypiju, ale vím, kdy mohu pít a kdy ne. Dnes jsem toho vypil dost, ale nejsem opilý; stále jsem schopen hrát na svou kytaru.“

„Většina mých přátel jsou muzikanti, protože, když jsem poprvé přišel do Londýna, neznal jsem nikoho a jediní lidé, se kterými jsem se seznámil, byli lidé z hudební branže.“

„Cítil jsem se opravdu velmi osaměle a nejsem z těch, kteří prostě jen sedí doma a čtou. Musím být v kontaktu s jinými lidmi. Tak jako tak zjistíš, že jediní lidé, kteří rozumějí muzikantům, jsou jiní muzikanti.“

Glenn hrál pět let v různých skupinách, aniž by dosáhl většího úspěchu, než si našel cestu k Jethro Tull. On a Ian přišli společně z Blackpoolu, aby v Londýně s dalšími pěti muzikanty udělali „něco velkého.“

Terry Ellis, jejich současný manažer, zajišťoval vystoupení pro sedmičlennou skupinu se dvěma saxofony a varhanami, hrající každý týden pod jiným jménem.

„Ale“ vzpomíná Glenn, „měli jsme tak málo peněz, že jsme si nemohli dovolit zaměstnat je všechny. Tři šli domů. Přijeli jsme na vystoupení a řekli, že saxofonisté a varhaník nebyli schopni to zvládnout a pokračovali jsme dál bez nich.“

Tohle vše proběhlo bez Terryho vědomí, avšak v době, kdy dorazil na vystoupení, skupina získávala tak dobré recenze, že už to bylo jedno.

Jedinou větší věcí, již Glenn doposud získal, je dům v Barnes, který on a jeho čínsko-americká přítelkyně Judy Wong – Glenn se s ní seznámil při druhém americkém turné skupiny – malují, aby byl připraven k nastěhování po jejich svatbě v březnu.

Popularita skupiny má své stinné stránky. „Jsem otrávený z ježdění po

turné, což si myslím, že jsou i ostatní, ale pokud nehraješ veřejně, začínáš ztrácet své diváky. Musíš to dát do nějaké rovnováhy.“

„Špatné aspekty, jako jsou hotely a neustálé cestování, jsou kompenzovány dobrými aspekty – hraním před živým publikem.“

A důvody úspěchu Jethro Tull? „Když se nám začalo dařit v období bluesového boomu, všechny skupiny pokračovaly s vážnou tváří, jako by byli opravdoví bluesmani.“

My jsme dále hráli blues, ale imitovali jsme sami sebe...což je asi trochu dost nezáživné...ale byl v tom i prvek humoru; jako bychom se smáli sami sobě, že to děláme.“

„Zpočátku jsme hráli všechny bluesové standardní věci ‘Dust My Broom’, ‘Rock Me Baby’, ale nesnažili jsme se nic dokazovat. Lidé to brali v úvahu.“

Hřejivým momentem u skupiny je, že přes svůj překvapivý pokrok hudební i finanční, neztratili onen smysl pro humor a zachovali si schopnost pohlížet na svůj úspěch s nadhledem.

„Nevěříme, že se to mohlo stát“ pro ně není prázdným klišé a žasnou opravdově, když se o nich v rozhovorech příznivě zmiňují etablované skupiny.

Šťastní

Kromě stresu z turné jsou všichni v současné době v přiměřeně šťastném rozpoložení, s výjimkou nestálého Martina, který byl jeden týden zahalen ve spokojených úsměvech a v příštím se koupal ve vlnách deprese, způsobených ženskou.

Glenn má svůj dům, Martin si dělá zásluku na nákladné bydlení v domě přestaveném ze stájí v Putney Heath; Ian a Jennie hledají nový domov a Clive pendluje mezi tím, zda poposunout žebřík životní úrovně nebo si podržet garsonku, pro niž má nadále slabost.

Z nich všech znamená vlastní dům nejvíce pro Martina, který poslední asi tři roky vedl kočovný způsob života buď v zanedbaných garsonkách, nebo malých nepřívětivých hotelích.

Kdykoliv se pokusil sehnat byt, jeho vlasy a vzhled vedly k omluvě „Bohužel, už je to pryč“, od nesympatických majitelů.

Zpět k práci – Clive splnil svůj denní úkol a odešel a Martin byl ve studiu sám a hrál krátký kytarový riff stále a stále dokola, Ian u kontrolního panelu.

„Znovu Martine, dokážeš to udělat lépe než takhle“, povzbudil kytaristu.

„Myslím, že je to ta samá nesprávná nota, přidal se Glenn. „Poslechni si to znovu:“

Ian, po zpětném poslechu: „Hraješ moll, když by tam mělo být dur.“

Martin protestuje: „Jsi si jistý?“

Glenn: „Dej tam děčko.“

A po tisícím a prvním pokusu to konečně sedí a je možno to předložit posluchačům.

NME 1970/ LM

INTERVIEW Z 40th ANNIVERSARY DVD K ALBU BENEFIT

R.T. = Rosey Thewlis moderátorka na DVD

R.T. Třetí album Jethro Tull nazvané Benefit naznačilo skladatelské vyzrání Iana Andersona a zabývalo se náměty vztahů – především mezi otci a syny (následují krátké záběry z dokumentu „Swing In“: James a Irene Andersonovi – rodiče Iana, si pouštějí singl Living In The Past a listují v albu s novinovými výstřižky o Jethro Tull).

R.T. Benefit také znamenal návrat starého přítele.

J.E. Žil jsem chvíli v domě, ve kterém žil i Ian. Zatímco já jsem byl na univerzitě, on většinu času trávil na turné s Jethro Tull. Zůstal jsem s ním tak do určité míry v kontaktu.

G.C. Když jsme začali natáčet Benefit, rozdíl byl v tom, že Ian měl všechny písně hotové.

J.E. A Ian navrhl, že na Benefitu by některé písně mohly být nahrány s pianem nebo varhanami a jestli bych tedy ve svém volném čase nemohl přijít a doplnit k nim pár klávesových partů.

M.B. Zvyk jsem si, že John a Benefitu udlal ty věci s pianem a Hammondkami. A pak v dalších dnech začalo být zřejmé, že se také stane součástí skupiny. Je to všechno příklad, jak se můžeš dostat na určité místo.

J.E. Zvedl jsem telefon. Volal Ian – zrovna byli na turné v Německu – a řekl mi: „Podívej, dříve nebo později budeme muset začít hrát ty písně z Benefitu a neznějí stejně bez kláves. Mohl bys zvážít to, že bys to na univerzitě na pár roků zabalil a podpořil nás jako klávesista?“

G.C. Ve skupině jsem se měl pohodově a na turné prožíval nádhernou dobu. Myslel jsem si, že hrajeme nejlépe, jak jsme kdy hráli. A na konci turné – mohlo to být v listopadu – prosinci 1970 – jsme přijeli na letiště, abychom odletěli zpět do Anglie a Terry (Ellis) řekl: „Glenn, mám s tebou nějakou řeč, zajdeme do kavárny.“

T.E. Všechno, co Ian chtěl, bylo, že byl spokojen se mnou, což bylo v pořádku, ale nebyl spokojen s Glennem Cornickem.

G.C. Sedli jsme si do kavárny a on řekl: „Ian chce, abys odešel ze skupiny. Zrušili jsme tvůj dnešní odlet – letíš zpátky zítra.“ Zatím zbytek skupiny nastoupil do letadla a odletěli.

M.B. Domnívám se, že jsem nebyl překvapen, protože Glenn, Bůh mu pomáhej, je skutečný rock’n’rollový basista.

J.E. Glenn byl z těch, kdo opravdu přijali tradiční rockový styl života – který se všeobecně předpokládá u tak úspěšné rockové skupiny – pravděpodobně o

trochu více než kterýkoli další člen skupiny.

G.C. Myslel jsem si, že dělat turné je super, měl jsem 21-22 let, byl jsem mladý, zdravý chlap, hrozně rád jsem hrál a bavilo mě být součástí toho všeho, připadalo mi, že to je asi ta nejlepší věc, kterou ve svém věku mohu dělat. Jezdit turné po Státech bylo fakt skvělé – myslím, že ostatní si to tak neužívali.

M.B. Na pódiu chodíval s klíčem od svého pokoje – houpal se mu u kapsy od džínsů – až k jeho přední části. Jakákoli možná uchazečka mohla vidět: Ahá HOLIDAY INN, pokoj 503.

C.B. Bláznivě pobíhal po scéně a některá jeho hraní naživo začínala upadat.

M.B. Dělalí jsme hodně vystoupení, hudba byla obtížná a protože Ian vždycky bral a stále, na sto a nevím kolik procent, bere hudbu a vystupování skupiny s největší vážností – takže víte, sedět na dvou židlích, to u Jethro Tull nefunguje – Glenn byl první obětí toho, že každé vystoupení chápal jako legraci.

G.C. Vždy mě zajímalo, proč to Ian nedovedl říct sám. Mám vlastní skupinu a vyhodil jsem hromadu lidí a vždycky jsem to udělal tváří v tvář. A Ian to nikdy neudělal. Ano, bral jsem to s nevolí. Byl jsem velmi zmaten – žádné skutečné vysvětlení, kvůli čemu se to stalo – jistě to nebylo kvůli hudbě, přestože Ian se pokusil vykreslit v hudebních novinách, že to bylo kvůli „hudebním problémům“ se mnou. Čemuž samozřejmě nikdo nevěřil, obzvláště když přijal Jeffreyho – kterého mám velmi rád – aby se stal příštím baskytaristou.

J.E. Ale ke Glennovi musím říct ještě jednu věc. Jestliže posloucháte skladbu Living In The Past a pokud se zaměříte na tu svižnou basovou linku – svedl by někdo jiný zahrát tohle a tímto způsobem?

DVD/LM

MARTIN BARRE: SVOBODNÝ BĚŽEC KAMENY NA CESTĚ KYTARISTY JETHRO TULL

Rozhovor s Raymondem Brittem

Jethro Tull jsou v roce 2010 opět na cestách, a tak 20. června mohl tuto legendární kapelu, spolu s jejich speciálním hostem Procol Harum a jedním vášnivým běžcem – Martinem Lancelotem Barrem, přivítat chicagský Ravinia Festival.

Není překvapením, že letošní americké turné Tull vzbudilo velká očekávání, jak dokazují i ohromující prodeje lístků. Jethro Tull, nyní v páté dekádě existence, předvedli hodně ze svých nejpobulárnějších písní, včetně nadčasových Bourée a Aqualungu. Procol Harum uvedli mimo jiné své vyzkoušené hity z FM rádií, „A Whiter Shade of Pale“ a „Conquistador“. Sečteno a podtrženo, bylo to finále festivalu, které si lidé budou pamatovat. Kapela je teď na turné k podpoře současného vydavatelského počínu, a to

CD/DVD Jethro Tull, Live at Madison Square Garden, nahraného v roce 1978 při příležitosti desátého výročí její existence. Po ukončení amerického turné 2010 v Ravinii se kapela vrací do Evropy, aby zahrála v Rakousku, Maďarsku, Norsku, Itálii, Řecku, Německu, Švýcarsku a vrátila se zpět do Norska a Německa. Svoje letošní anglické turné pak ukončí zářijovým vystoupením v South Shields nedaleko Newcastle upon Tyne při příležitosti tamního běžeckého festivalu.

Běžec

Po více než čtyřiceti letech existence Jethro Tull byste mohli očekávat, že někteří členové kapely budou méně než nadšení z nevýhod života na turné a věčného cestování tam a zpět. Ne vždycky tomu tak je. Ne když jste běžec jako třeba Martin Lancelot Barre, sólový kytarista kapely. „Proběhnutí se před vystoupením je nejlepší částí mého dne,“ míní Barre.

Pokud jde o běhání, Chicago je jedním z jeho nejoblíbenějších měst, a to z prostého důvodu. „Chicago má skvělé běžecké stezky, krásné jezero, nádherné centrum města a přátelské běžce,“ říkal Martin, když naposledy kapela přijela do města. „Těším se na návštěvu Chicaga, a to jak na vystoupení, tak na to, jak se proběhnu.“

Má za sebou tři maratóny, včetně osobního rekordu 3:47 z londýnského maratónu, ale rychle dodává, že není závodním běžcem. Barre běhá pro radost, cílové časy nejsou tím, co ho nejvíce zajímá.

„Běhám tak 5 – 6 mil denně,“ říká běžec. I když přiznává, že pokud přidá na tempu, dokáže běžet pod sedm minut na míli, rychlost pro něj není rozhodující. Jestliže si některý den nezaběhá, zvláště pak před koncertem, necítí se ve své kůži. Lidé, kteří běhají, přesně vědí, jak se cítí, jen s tím rozdílem, že oni po úspěšném dni v kanceláři nejdou na pódium a nehrají tam jako přídavek Locomotive Breath.

Rocker

Čímž se dostáváme k Martinovu dni, nebo spíše jeho večerní práci. Hraje s Jethro Tull od té doby, co se k nim v roce 1968 přidal proto, aby si zahrál na jejich druhém albu Stand Up.

Na albu Stand Up se objevilo Andersonovo odvážné aranžmá Bachova Bourée. Skladbu rozeznáte okamžitě, je nesena unikátní Andersonovou flétnou podporovanou basou Glenna Cornicka, bicími Cliva Bunkera a běžcem kapely Martinem Lancelotem Barrem hrajícím na kytaru. Ale je v ní ještě něco navíc. Poslechněte si pozorně prvních několik taktů a uslyšíte doprovodnou flétnu – to hraje Martin – taková druhá flétna společně s Ianem.

V roce 1970 Tull nahráli klasické album Aqualung a na něm zazářilo zběsilé Martinovo sólo zahrané na Les Paul Junior kytaru. Toto sólo bylo nedávno

vybráno magazínem Guitar Player jako jedno z nejlepších v historii. Následující čtyři dekády strávil Barre na levé straně pódia, kotva kapely. Nenápadně, ale mocně chrlí noty a akordy tak, že společně s Andersonovou nenapodobitelnou flétnou učinili zvuk Jethro Tull nezaměnitelným a nadčasovým.

Můžeme říct, že na koncertech je možné Martinovu hru nejlépe vnímat v písni „Budapest“ uvádějící několik minut kytarového mistrovství, „Hunting Girl“ s obrovskou přehlídkou akordů, která zdá se chvílemi čerpá z „Mississippi Queen“ od „Mountains“, a velmi vzácně hrané „Wind Up“, ve které Martinově hře nechybí nic z jeho omračujícího mistrovství. Pokud chcete slyšet, co mám na mysli, doporučuji k poslechu album Aqualung Live.

Na levé straně pódia

Když kapela přichází na scénu, můžete Barreho pokaždé očekávat na levé straně pódia, zatímco Andersonovi, charismatickému vůdci Tull, patří místo v centru, ve světlech ramp. Barre bude stát stranou, hrát na svoje nástroje zahrnující nejspíše jeho ručně vyrobenou kytaru PRS 513, zesilovače Soldano a nejrůznější kytarové efekty spolu s kombem Marshal 2x12.

Barre je známý tím, že většinu svých vystoupení odehraje na jednu kytaru, ale má velkou kolekci, ze které si může vybírat. Arzenál jeho kytar na současném turné obsahuje, Line 6 Variax, černobílý Fender Stratocaster a Hamer kytaru (vyrobenou na zakázku Paulem Hamerem, který kdysi provozoval obchod s kytarami ve Wilmette). Hraje také na bazuki nebo mandolínu, když to skladba vyžaduje, a samozřejmě i na flétnu.

Kompletní přehlídku Martinových kytar, stylů a nejrůznějších typů zvuku můžete nalézt na jeho současném CD případně nazvaném „Stage Left“ – „Na levé straně pódia“. Jeho diskografie také obsahuje předchozí sólová CD „A Trick of Memory“, „The Meeting“ a raritní nahrávku A Summer Bandu. V současnosti se podílí na produkci Excaliburu, nové rockové opery, která měla v Evropě premiéru v roce 2009 na středověkém festivalu Kaltenberger Rittturnier.

Cesta

Je přirozené domnívat se, s jeho hudebním nadáním a úspěchy, kterých dosáhl, že hraní na kytaru je tím největším, co v životě dokázal. Překvapivě to není tak úplně pravda.

„Jsem více hrdý na své běhání než na cokoli jiného, skutečně,“ řekl mi Martin téměř bez váhání. Proč, zeptal jsem se. „Protože když je mi dobře, je mi běhání odměnou, a když je mi těžko, je pro mě běhání lékem, který mě drží na nohou.“

Když jsme mluvili dál, stával se důvod tohoto jeho názoru čím dále zřetelnějším. Zajisté, dokáže noc co noc zvednout lidi ze sedadel svým

značkovým sólem v písni Aqualung, ale Barre je na pódiu relativně stydlivý a ukrytý. Pozornost přenechává frontmanovi Jethro Tull, Ianu Andersonovi. Mimo pódium ale Barre, jeho vlastními slovy: „Ožívá, když běží.“ A když cestuje s kapelou, vyhledává tento pocit v kráse skvělé tratě pro běhání, ať je to u chicagského jezera, v newyorském Central Parku, nebo mezi vojáky se samopaly v peruánské Limě.

Včera byl nový den

Poslechněte si tohle, řekl Martin, když začínal vyprávět o září 2006. Včera to bylo El Paso, v Kostarice, zítra budeme v ekvádorském Quitu a teď jsme v autobusu do Limy v Peru. A to je teprve prostředek mnohatýdenní dobrodružné výpravy.

Když jel dlouhou a větrnou cestou do Limy, byl Martin znovu zasažen – už tam dříve jednou byl – krásou tamní přírody. Ucítil skvělou příležitost k běhu v tomto malebném prostředí. Takové vyběhnutí si bylo přesně to, co potřeboval, aby setřásl únavu z cesty a byl pak večer svěží a připravený na vystoupení. Zastavili jsme u docela pěkného hotelu a zbýval ještě nějaký čas do večerního koncertu. „Skvělé!“, pomyslel si Martin. „Dost času na to, abych si zaběhal.“

Jde se na to, přiznej to, tohle je to, na co bys myslel, to je to, co by sis přál, kdybys byl běžec a kdybys byl na cestě společně s Martinem. Ale nemělo to být tak jednoduché. Bylo to v září 2006 a to nebyl úplně ten nejlepší čas pro návštěvu Limy. Ani ne před třemi týdny vláda důrazně rozprášila jakýkoliv pocit příměří a nahradila ho něčím, co nemělo daleko ke stannému právu. Martin se po chvíli objevil v hotelové hale připravený ke svižnému vyběhnutí si, nebo aspoň si to myslel. „Ne tak rychle!“, zastavila ho hotelová ochranka už obutého do běžeckých bot.

Problém

„Bylo nám přikázáno, abychom neopouštěli hotel. Řekli nám, že to bylo období politických a sociálních nepokojů,“ vysvětluje Martin. „Vojáci s ostře nabitými zbraněmi byli rozmístěni po celém městě, ale já jsem našel volnou cestu vhodnou ke krásnému vyběhnutí si. Byla hned za dveřmi.“ Co bys udělal? Možná nejsi tak nebojácný jako Martin. On si z celé situace hlavu nedělal. Byl rozhodnutý. Jde si zaběhat a hotovo. Pokrčil rameny, rozhlédl se na obě strany a byl venku v ulicích Limy.

Proč ignoroval ochranku? „Nezáleží na tom, kde právě jsem. Ve chvíli, kdy vykročím z hotelové haly, cítím se svobodný,“ zdůraznil. „Nemohl bych zůstat zavřený v hotelu. Musel jsem vyrazit ven a běžet.“

Jaký to byl pocit, když jste vyšel ven do rozbouřených ulic Limy? „I když byla všude kolem spousta samopalů, já byl jenom ve třičtvrtěcích. Vypadal jsem, jako bych šel na pláž. Nechával jsem všechn ten zmatek za sebou.“

Stálo to za to? „Rozhodně ... mimochodem, byl to krásný den jako stvořený pro běhání.“ Mířil na tebe někdo zbrani? „Myslíš, jestli jsem v těch tříčtvrtácích představoval nějaké nebezpečí?“, při této vzpomínce se zasmál. To je život na běžeckých cestách tohoto rockera. Na každé zastávce najde místo pro něco výjimečného, pokud ne přímo riskantního – běhá.

Martin říká, že zaběhat si na březích jezera Titicaca, když už tam jste, je krásná, i když trochu nebezpečná věc. Pokud se tam chcete dostat, je to výlet, při kterém vstávají vlasy hrůzou na hlavě. Celá oblast je pod dohledem ozbrojených hlídek, ale Martin vidí za to. „Je to opravdu nádherné místo k běhání. Někdy to musíš zkusit,“ říká. „Dobrá,“ řekl jsem. „Ne, opravdu!“, naléhal. „Je to skvělé.“

Ve Spojených státech jsou Martinovými nejoblíbenějšími místy Chicago, s cestou podél jezera, a Central Park v New Yorku. Co si nejvíce cení v těchto dvou městech je otevřenost komunity místních běžců, která mu dává možnost uniknout z role obdivované rockové hvězdy.

Být na cestě je to, na čem mu záleží. Pro Martina není smyslem běhání to, že se někam dostane, ale cesta samotná, stezka, a to, co na ní uvidí a prožije.

Svobodný běžec

V USA patří k Martinovým nejoblíbenějším místům pro běhání Chicago, kde běhává 90minutovou trasu podél jezera, a Central Park v New Yorku, zvláště cesta okolo jezera. V těchto dvou městech, ale i jinde, nejvíce oceňuje to, co nazývá „stavem anonymity obchodního cestujícího“, a proto zde opravdu běhá svobodně. Zároveň však, v této svobodě vycházející z anonymity, s radostí vítá téměř okamžité souznění s místními běžci. „Cítím k nim něco jako nevyslovené přátelství, jako bychom všichni byli součástí tiché komunity běžců. Ukloníme se, když se míváme sdílející svěží vzduch při odpoledním vyběhnutí si.“

Rock za běhu

Pokaždé, když Jethro Tull hrají, je Martin hodně vzdálen anonymitě. Na levé straně pódia pokládá základy k jejich písním. Před koncertem však, kdekoli kapela ten večer hraje, když běháš nebo jezdíš na kole, dívej se po Martinovi. Bude tam, přátelská duše sdílející běžeckou stezku, sdílející zkušenost běhu, sdílející všechno, co může ono místo nabídnout.

Mezi legiemi běžců mířících k severu, jihu, východu nebo západu, na břehu nebo v horách, v té společnosti sportovců můžeš narazit na jednoho opravdu vášnivého běžce, Martina Lancelota Barreho. A když se ti podaří setkat se s ním, jak běží svých denních 5 až 6 mil, užij si běhu. Martin určitě bude, protože přesně tak Martin rockuje – za běhu.

www.runtri.com/JP

Ian Anderson razí netradiční cestu hudebním byznysem už přes 40 let jako flétnista, zpěvák a frontman JT. Jejich ojedinělá směs stylů zase znovu ukazuje, jak široký může žánr „rock“ být. Ian má u pasu trofeje v podobě více než 30 alb, jak sólových, tak s JT, včetně klasiky Aqualunga a Thick As A Brick. Dlouhověkost kapely je dána hlavně přítomností IA, navzdory mnoha jiným personálním změnám. Vděčíme za ni jeho silným stránkám – skladatelství a hudebnímu vizionářství. Dychtívi zjistit víc o řadě věcí kromě hudby, odchytili jsme Iana.

IAN: Ahoj Davide. Tak jsem tady. Promiň, volal jsem na špatné číslo a mluvil s někým jiným než s tebou!

DIGGER: Dříve to bylo mnohem častější, že se člověk spletl, když se ještě vytáčelo číslo prstem, co?

IAN: Myslím, že dneska se o něco takového musíš snažit mnohem víc.

Gratulace k titulu MBE. Jaký to na tebe má vliv?

No teda. Myslím, že takhle se mě ještě nikdo nezeptal. Musím si to promyslet! Myslel jsem na to tenkrát, protože to pro mne bylo těžké rozhodnutí. Přijmout poctu od vlády, tehdy vedené Tony Blairem. A v době, kdy jsem se o tom dozvěděl, už to byla de facto vláda Gordona Browna. Upozornila mě na to jen má žena, že to vlastně je ještě opožděné ocenění z éry Tonyho Blaira. Protože ceny dává v zásadě výbor ve Westminsteru. Nechci tím říct, že Tony Blair jako takový o tom asi nic neví. Nicméně se ale zdá, že pokud bych dostal oznámení o pár měsíců dříve, asi bych měl problém titul přijmout, protože jsem měl k politice Blairovy vlády řadu výhrad. Bohužel poslali oznámení na špatnou adresu, a tak mě dostihla až ve chvíli, kdy z Čísla deset (sídlo předsedy vlády na Downing Street 10 v Londýně, pozn. překl.) volali mému synovi. Protože jsem v tu dobu byl v Americe, dostal jsem vzkaz ve 4 ráno: „Potřebujeme to vědět hned“. A já řekl: „To je od vás pěkné, pokusím se tam být“. Ale později jsem se přistihl, že přemýšlím: „Aj, aj!“ Každopádně, když máte tu možnost být oceněn svého druhu šlechtickým titulem, je to něco, co byste měl velkoryse přijmout. Řekněme jako svého druhu část britské tradice oceňovat lidi za léta dřiny a poctivé služby vlasti. I když člověku vrtá hlavou, co vlastně znamená kategorie „Služba hudbě“, kterou mi myslím přidělili. Když na druhou stranu vidíš nějakého bankéře, jehož službou bylo prostě brát obrovské prémie a vydělat hromadu peněz, musíš mít na zřeteli lidi, kteří berou tituly mnohem výživnější, než je pouhá MBE. Takže v souvislosti s tím přemýšlím o MBE jako o ceně pro vesnického pošťáka, za jistou lopotu a práci, ke které je motivován, neb svým způsobem

slouží komunitě. Myslím na to, když se nacházím na turné, ve vlaku, směřuji do nějakého bohem zapomenutého městečka v zapadlé části země, abych zahrál koncert pro 1500 lidí v kulturním sále radnice. A riskuji návrat zpátky do hotelu v pátek večer, kdy hospody přetékají – ne, že by teď stále byly plné, což zmenšuje ten problém na polovinu. Lidi prostě pijou a pijou a roztahují se na ulici. To je tedy dost hrozné.

Většina měst je na tom dneska stejně.

Na několika posledních turné jsem se přistihl, že hledám okružní trasy, abych se dostal do hotelu a vyhnul se při tom chůzi po hlavní ulici. Je to poměrně dost stejně napříč celou zemí.

Za to můžeme poděkovat městským radám, protože to ony udělují licence a povolují hospodám, barům a nočním klubům, aby zabíraly celé bloky domů v centrech měst. A jejich primárním důvodem existence je prodávat pití.

Mně nevadí lidé, kteří si užívají večer ve společnosti o víkendu nebo kdykoli jindy. Jde jen o to, že bohužel většina lidí neumí pít a mají vyloženě dětskou schopnost absorbovat alkohol. Nezvádají zachování určité míry důstojnosti.

To je vlastně britská záležitost, extrémně obecně. Evropané, jak se zdá, mají celkem dobrou rovnováhu. Vypadá to, že rozumějí alkoholu lépe. Je to součást jejich kultury, a tak to s pitím nepřehánějí.

Jsou místa, kde i v Evropě musíš rychle přejít na protější chodník. Ale obecně řečeno z mé zkušenosti je míň děsivé se pohybovat po evropských ulicích, nebo dokonce po ulicích Severní Ameriky než po britských. V některých městech je to nechutné. Aniž bych jmenoval, jsou místa, kolem kterých není radno chodit, pokud si nechceš začít rvačku, nebo se k nějaké přimotat. Smutné přitom je, že některé naše skvělé britské scény se nacházejí přímo uprostřed toho všeho. Myslím, že to je poměrně alarmující pro publikum, které na náš koncert přichází – když se vyhrnou v noci z divadla a doslova riskují život, jak se snaží najít své auto nebo použít veřejnou dopravu. A o tři čtvrtě hodiny později, když jsem na cestě domů já, je to ještě značně horší.

Co pro tebe znamená tvoje skotství

Znamená to téměř totéž, jako být Angličan, protože můj otec byl Skot a matka Angličanka. V podstatě jsem měl své rodinné zázemí ve dvou ze tří národů, které tvoří Británii. To něco, co si myslím, že s sebou stále nesu, je spíše britství, než to, že jsem jen pouhým Skotem nebo Angličanem. A i když je to tradicí, zdá se, že si bereme spíše národnost po otci, než po matce. Pamatuji si, že jako dítě jsem to shledával celkem podivným, aniž jsem znal význam slova „sexistický“. Zdálo se mi to prostě divné. Byla to výhoda, protože jsem se

narodil a vyrostl ve Skotsku a celkem rád jsem se vyhnul přílišné anglickosti pro případ, že bych se dostal do některé z mnoha pouličních rvaček kvůli původu z jižního skotského poloostrova. Takže si myslím, že jsem se považoval za Skota tak do 12 let, než jsem začal žít a chodit do školy v Anglii. Tehdy jsem si musel osvojit mnohem širší pohled. Během pár dní od začátku školy mi lidi začali říkat „Jock“ (Skotáku), což jsem tedy rozhodně odmítal. Je to něco podobného, jako kdybyste byli školákem z druhé generace rodiny z Karibské oblasti a říkali vám „Chalky“ (Křído). Zdálo se mi to trochu drzé a trochu nacionalistické. Myslím, že z toho důvodu jsem nebyl nikdy nějakým velkým vlajkonošem a nikdy jsem zcela neuznával myšlenku národní hrdosti dál, než za branami fotbalového stadionu.

Co „proms“? (*patrně Battle Proms, tedy anglické vlastenecké koncerty s ohňostrojem a ukázkami hist. bitev, pozn. překl.*)

No, ty jsou jakoby v pohodě, pokud se to nebere takovým tím hloupým způsobem. Vystrkuje to však svou hnusnou hlavu nejen v naší zemi, ale také historicky v mnoha zemích. Dokonce následkem 11. září i v Americe bylo dost mávání vlajkami. Vzalo to tam podle mne trochu blbý obrat. Po dobytí Bagdádu se udělala opravdu chyba, když pověsili hvězdy a pruhy na sochy a baráky...

Jen o pár měsíců později putovalo k americkým silám klidné poučení, aby to dali pryč a přestali si hrát na americkou vlajku jak na uniformách, tak na vozidlech atd. Museli totiž začít čelit nevyhnutelnému – tento přístup vyvolával trvalý pocit dobytí, kombinovaný s potřebou odvety. A některých dalších motivů, které byly za vstupem Bushovy administrativy do země. Přitom zbrojní inspektoři neprokázali žádný hrozící arzenál zbraní. Navíc ta země by je jen těžko získala a byla pod kontrolou západu i jinak. Bylo to prostě Bushovo a Blairovo komediální mávání vlajkou pro to, aby se dostali do dějepisů. Snad si každý premiér nebo prezident myslí, že nemůže být SKUTEČNÝM premiérem nebo prezidentem, dokud nezpůsobí svým jménem nějakou pěknou válku. Bohužel Blair vyrostl v tom dlouhém stínu, který po sobě zanechala Margaret Thatcher. A Bush potřeboval válku a Bůh mu ji seslal. Nemyslím, že Tony Blair je zcela špatný. Má v sobě hodně naivity a šarmu. V mnoha ohledech odvedl pečlivou, těžkou veřejnou službu. Udělal ale pár opravdu velkých chyb. Nikdo než Tony Blair to neví dnes ráno lépe (právě byl jmenován evropský prezident, a není to Blair). Vzbudil se dnes ráno s myšlenkou: „Pozici, kterou jsem vždycky chtěl, mi nedali.“ Až do posledních pár dní si mohl myslet, že se to nějak sveze na jeho stranu, ale už v době, kdy odešel z vlády, jsme všichni věděli, že si myslí na funkci evropského prezidenta. A to prezidentství by bylo o hodně jiné než to pod vedením toho Belgičana, jehož jméno ani neznáme, i když jsme ho opakovaně

slyšeli posledních pár hodin ve zprávách. To, co Evropané chtěli, byla relativně tichá volba.

Je to p. Rompuy. Já to vím, protože už si z něj dělali legraci stylu rumpy pumpy (česky techtle mechtle).

Jo, fakt? To je dobré, když jsem ho nad ránem viděl v televizi, řekl jsem si, „Proboha, vypadá trochu jako Denis Thatcher“. Magiin duch se vrátil, aby nás pronásledoval.

Můžeš nám říci, kdo jsou, nebo byli tví oblíbení skladatelé písní?

No, mými oblíbenými skladateli nebyli Lennon a McCartney. Zdá se, že každý uznává tahle skvělá skladatelská partnerství a úžasně skladatele, kteří dali světu největší hity. A není sporu o tom, že Lennon a McCartney, i když většinou McCartney, jak se teď ukazuje, napsali některé absolutně progresivní a památné popové melodie. Ale mně se ve skutečnosti tolik nelíbí a nikdy jsem v mládí nebyl fanouškem The Beatles. Mnohem více jsem preferoval jazz a blues, a to jsem taky poslouchal. Více akustické než elektrické. Moji oblíbení skladatelé byli myslím trochu obskurnější. Cat Stevens, jak se tehdy jmenoval, napsal pár velmi dobrých folkově popových melodií a myslím, že Bob Dylan také přispěl k vývoji zpěváků-skladatelů, aniž by vlastně za sebou nechal dědictví nějakého velkého díla. Myslím, že za ním zůstalo pár dobrých písní, ale jeho hlavním významem byla idea zpěváka-skladatele. Byl jediným, kdo tohle opravdu dostal do domovů celé generace lidí. Že si prostě můžeš sednout a brnkat na kytaru a k tomu zpívat. Vydělávat si tak na živobytí. V jeho stopách následovali další, jako Donovan a jiní pěvci. Ale často se zapomíná na méně popové zpěváky té éry. Lidi jako Roy Harper a Bert Jansch – oni svým způsobem měli něco z toho, co z Dylana udělalo světový fenomén, a nedosáhli jeho popularity, ale zbyl po nich jistý naprosto jiskřivý repertoár. Existují lidé, kteří milují hudbu Nicka Drakea, i když ho patrně objevili až v posledních letech, protože se z něj stal opravdu svého druhu kult. A je smutné, že to je kult zemřelého – je cosi romantického v tragédii mladých životů, obětovaných pití, drogám a beznaději.

A co skladatelé jako Ray Davies?

No, Ray Davies byl vlastně na turné, jak jsem si všiml, po Americe na stejných místech, jako jsem byl v pár posledních týdnech já. A celkem jsem tleskal skutečnosti, že dělá nějaký program s chórem, než aby nutně zpíval džuboxové hity Kinks. Takže v tomto smyslu si myslím, že člověk musí stále obdivovat někoho s neklidnou duší, kdo se snaží dělat věci, které nejsou jen opakováním Status Quo. Nic proti tomu, co dělají, ale je to opakované, stále to samé, a každé vystoupení bude patrně více méně podobné tomu předchozímu.

To se právě jim i jejich fanouškům líbí

Jo, jasně, dokud to běží, nebudem to měnit. A oni to dělají dobře a dávají spoustu jednoduché pohody spoustě lidí. Ale ta zóna jednoduché pohody nějak není pro mě příjemná, pro mě ani pro jiné lidi, kteří jsou trochu víc neposední. A kteří chtějí zabrousit na někdy trochu nezmapované území a zažít výzvu jak pro publikum, tak sami pro sebe, aby zahráli něco, co zrovna lidé nemusejí čekat. Ale dávat lidem trochu toho, co čekají, je určitě dobrý nápad, když nechcete jednat konfrontačně. A myslím, že Yusuf Islam, jak se teď jmenuje, to vzal trochu zostra na svém úvodním koncertě, teď, co se vrátil na scénu. A plyne z toho poučení, že když se vracíte, i když si změňte jméno, dav chce pořád slyšet výběr hitů. A protože repertoár Cata Stevense byl v zásadě celkem ‚popina‘, myslím, že je nesnadné začít úplně s jinou hudbou bez obnovy toho, co jste dělali před 35 lety. To je ve věku 50-60 let tvrdý oříšek.

Co jsou tvoje největší úspěchy a čeho bys rád ještě dosáhl?

Mno, tak já si myslím, že je jedna prostá věc, která je názorně dosažitelná. A to, že máš dlouhou a poměrně ziskovou kariéru hraní hudby, bez toho, aby tě zjevně postrkovaly parametry komercializmu, a bez toho, aby ses dostal do spárů nahrávacích společností, agentů, nahrávacích producentů, kteří by ti říkali, co máš dělat. Měl jsem dost štěstí, že jsem dost dlouho vydržel dělat to, co jsem chtěl. A to tím, že jsem vzal na sebe roli manažera a producenta nahrávek a dělal spoustu základní práce vedle samotné práce tvůrčí.

A ještě k tomu provozoval byznys.

To konkrétně není pro muziku postatné. To, co vidím jako úspěch, je možnost předvést jiným muzikantům, že to jde jednou za čas udělat bez nutnosti se přizpůsobovat. A bylo nás takových víc. Frank Zappa to až do své smrti nepřestával dokazovat tváří v tvář komerčním tlakům. Uživil se a dal světu velmi zajímavou, vyzývavou a rozmanitou hudbu. Když se vrátíme ke skladatelům, on spolu s Captainem Beefheartem byli pravděpodobně dva Američané, které jsem si nejvíc užíval, a dodnes bych je patrně velice rázně postavil před kohokoli jiného. Ve smyslu toho, že pasují do mého vkusu. Chovám je v úctě každého jinak za jejich bizarní přínos do světa populární a rockové hudby a myslím, že se drželi svého stylu po většinu doby. I když chudák starý Captain Beefheart prošel těžkou dobou po éře Spotlight Kid/Clear Spot a snažil se usilovně napsat hit a bylo to šílené. Magic Band se rozpadl a všechno to šlo do kytek. Nahrál potom několik opravdu dobrých desek, ale už v době, kdy ho zrazovalo zdraví, a svět se rozhodl, že nepotřebuje potrhle, lazary, podivíny a další nebezpečné lidi – protože on nebezpečný byl. Myslím to tak, že kolem sebe vyvolával spoustu neklidu a

nebylo s ním lehké spolupracovat. Když jsme kdysi měli Beefhearta a jeho veselou partu s sebou na turné, poměrně dobře jsme se s nimi seznámili. Bylo to jako ve filmu Hodný, zlý a škaředý.

Obaly desek. Zde došlo k útlumu s nástupem CD a stahování. Co si myslíš o tomhle?

V dobách vinylu to byla součást tvorby desky. Bylo to skoro něco jako zdobení vánočního stromku nebo zapichování svíček do narozeninového dortu. Prostě na tohle se člověk těšil a měl z toho radost.

Byla to taková výkladní skříň, že jo?

Jo, a taky se vytvořila celkem ikonická díla.

Včetně těch vašich kluků.

No, sem tam jo, ale myslím, že na konci 60. a na začátku 70. let vznikla spousta skvělých obalů a kreativních chytrých nápadů ohledně způsobu zabalení desky. Protože z čistě pedantského hlediska to nebylo nic jiného než obal. Byla to vlastně jen krabice na kukuřičné lupínky. Ale lidi s tou krabicí dělali divy, protože mohli zpracovat práznou plochu, i když to byla jen čtvereční stopa. Byl to prostor, na kterém jste mohli namalovat obraz, mohli jste vytvořit umění. Když došlo na kazety, byl z toho jen nesmysl velikosti krabičky cigaret a s CD to není o moc lepší. A myslím, že my všichni, když se prohrábneme svými starými CD v průběhu let, se budeme divit a říkat si, „jak jsem sakra vůbec dokázal přečíst ty texty v bookletu?“ Tehdy nebo teď, vím to, protože jsem právě zkoušel změnit a vylepšit obal k reedici JT Christmas alba doplněného o živou nahrávku z kostela St. Bride's z loňského roku. Museli jsme samozřejmě udělat nový obal, než jen zredukovat celkovou plochu obrázků do 8stránkového bookletu. A to tě staví před pár opravdu kritických potíží, protože prostě jít dolů s velikostí fontu není řešení, a je už teď těžké to číst, obzvláště, když je tisk na čemkoli jiném, než na čistě bílém podkladě. Je nakonec ohromně těžké obal udělat a pravděpodobně je pro stále větší procento hudby, která je nakupována nebo „získána“ přes Internet, nějaký obal nepodstatný. Prostě přestává mít svůj význam, a člověk jednoduše jde a sežene si texty online.

Nebo něčí verzi originálních textů. Ale ty nejsou vždy přesné.

To záleží na tom, jak přesné je chceš mít. Není to vždy pečlivě přepsané a někdy jsem našťvaný i já. To když se snažím vyhrabat nějakou píseň uprostřed turné a nemám přístup ke svým složkám starých písňových textů. Hledám je proto online a najedu na nějaké stránky. Často zjistí, že je tam dost chyb. Ale okamžitě mi naběhne, jak to má správně být. Když někdo špatně slyšel sloku, můžu si to opravit. Je to dobré pro lidi, kteří jsou schopni číst ta slova

na Internetu. Znovu to otevírá otázku, zda nejsou texty ilegálně zneužívány, protože podléhají autorskému právu. Na druhé straně se dnes mění kultura, ve které se nacházíme jednak my, a jednak lidé, kteří vedou nahrávací společnosti, pokud tedy nějaké jsou. Mám podezření, že pokud dneska zaklepete na dveře EMI, najdete tam jenom uklízečku. To je dost smutné. Vážně, mám v pondělí s EMI schůzku a jsem zvědav, jestli tam vůbec někdo přijde. Nahrávací společnosti se drží představy, že někdo objeví nový model podnikání, který zajistí, aby byl tenhle průmysl zase ziskový. Ale ty časy se už nevrátí. Nelze za pár let přesvědčit lidi, aby začali platit za něco, poté, co si jich celá generace zvykla na to, že jen pitomec platí, když to lze najít na Internetu zcela zdarma. A, zajisté, vztahuje se to i na filmy a jiné téměř všechny podoby autorizovaných materiálů, které jsou k dispozici na Internetu. Myslím, že se musíme smířit s faktem, že bude OHROMNĚ ničivé pro budoucí generace tvořivých lidí to, že si nebudou moci ochránit svá autorská práva, a nebudou za to mít žádnou náhradu. Takže lidi, kteří jsou připraveni přijít s tím, že dovolí, aby nebyli za svou práci odměněni, asi nebudou těmi nejlepšími ve svém oboru. A muzikanti ve svém oboru v budoucnu budou jen těžko nějak pokrývat svoje náklady, a to nemluvím o zisku. Myslím, že většinou jsou hudebníci naprosto spokojeni, že si vydělávají tím, co dělají, v průměru, ale bude to do budoucna stále těžší pro mladé kapely, které začínají dnes. Čeká se od nich, že přijdou s tím, že budou hrát zadarmo, a pokud udělají desku, bude to jejich doma v pokoji dělaná deska. Můžou se pokusit střelit pár kousků na koncertech, aby měli na benzín do dodávky. A to je všechno. Také bude pár takových, kteří prorazí a stanou se vítězi nějaké děsné víkendové televizní soutěže. Nebudou to ale lidi s opravdovou individualitou a talentem nebo originalitou.

Kterých kapel si dneska považuješ?

No, kdyby ses mě na tohle zeptal, když mi bylo 18 nebo 20, myslím, že bych měl problém odpovědět. To proto, že jsem nikdy doopravdy nesledoval popové žebříčky a pořádně ani nevím, co kdo dělá. Víš co, já sice slyším kolem sebe léta jména a příležitostně něco slyším, ale nemyslím si, že by se za posledních 20 let našlo něco opravdu průkopnického. Velké revoluce v hudbě byly spíše technické než umělecké, takže rock je dneska tak nějak pořád stejný. Objevilo se pár malých divných přísad, pár divných stupnic. Hlavně na začátku 90. let jsme začali slyšet názvuky arabských stupnic a kytaristé začali ladit o tón nebo půltón dolů, hledali tak trochu hlubší a temnější tón. A pak sklouzávali k nějakému tomu heavy metalu a hard rocku. Řekl bych, že je to tak – mým uším nic z toho nezní nově. Rock od svého začátku prošel tolika evolucionemi, pravděpodobně již od konce 50. let. Myslím, že pokryl spoustu prostoru a domnívám se, že už dosáhl všeho, čeho mohl, aby zároveň zůstal rockem. Jazz dosáhl všeho, čeho mohl, aby zároveň zůstal

jazzem. Ve vážné hudbě vlastně nic moc nového není, to více avantgardní je méně příjemné a méně srozumitelné. Stejně jako free jazz se stal nepříjemnějším a hůře čitelným. A rock, když se stává pouhým bílým hlukem nebo dosahuje nejextrémnějších forem metalové hysterie, už přestává být radostným. Stává se spíše nesmyslnou kulisou pro mávání pěstmi, skákání nahoru dolů a braní hory drog. A jako takový nemůže uspokojit nikoho, komu ještě zbylo pár fungujících mozkových buněk.

To je věc, kterou dělali už mods a punks v různých dobách, takže to je generační záležitost.

No, možná že jo, ale dá se říci, že Sex Pistols přesto měli pár dobrých melodií a mods jich měli spoustu. Ale dnes se extrémní formy rocku staly, myslím, spíše nemelodickými. Spíš jim jde o náladu, o hluk a vizuální stránku. A jsou také o zlosti. Také o jistých pocitech, kterých se musíš obávat, když se zdá, že jsou na koncertě rozhodujícím prvkem. Je to vážně dost děsivé, pár těchto lidí jsem potkal. Vždy se zatím ukázalo, že jsou mimo pódium celkem milí, jemní, čestní lidé. A pak jdou na scénu a řezou ten úžasně divoký a agresivní, nesmyslný a nelidský druh vystoupení, který jim podle mne neslouží ku prospěchu ani nijak neposunuje kulturu vpřed. Nic proti troše té zloby – myslím, že i dost mé muziky tu a tam spočívalo na jisté zlosti. Ta se dá uplatnit velice účelně a účinně, ať už jde o psaní hry, filmu, nebo písně. Ale musíte udržovat rovnováhu s ostatními složkami, jako je jemnost, žert nebo romantika. Chcete mít přece na talíři víc než jen maso s bramborem. Domnívám se, že součástí skládání je psát dynamicky, než prostě nechat všechno působit na stejné úrovni.

Čemu se rád zasměješ?

Absurditám. Hádám, že to, čemu se nejvíc směju, je surreálnost a absurdita. V tomto ohledu jsem asi přímo typickým představitelem většiny Britů. Myslím, že od raných dob rozhlasu se začala vyvíjet velice britská verze vývoje komedií. Není to způsob výhradně britský, ale my jsme z toho udělali cosi svého. Se zásadními érami Goonů a Pythonů a se současnou partou, jako je Eddie Izzard. Ten je jako jazzman a myslí bez přípravy, vypadá, jako by měl ze všech těch bláznivých a zcela náhodných psích kusů zešít. Ale samozřejmě, že není blázen, a jsem si jist, že stejně jako jazzman jen zdánlivě improvizuje, ale pozadí té iluze náhodnosti má složitý systém a formát. Je to ale něco, co mě rozesměje - surreálné a absurdní věci.

A co tě rozesmutní?

Nedostatek lidí, kteří jsou schopní soustředit se na reálné věci. A reálnými věcmi nemyslím to, zda si koupit novou větrnou elektrárnu nebo novou Toyotu Prius, myslím tím vlastně cíle lidí, kteří se na světové úrovni snaží

oponovat rozhodnutím vedoucí garnitury lidstva. A jsou schopni překonat sobectví této nebo příští generace. A to tak, že si uvědomují, že jen proto, že tu už nebudou, nemají oprávnění spotřebovat celou planetu. A to se vskutku děje. Děje se to od doby, kdy jsme začali existovat, ale ještě tak před 50 lety na tom tolik nezáleželo. V té době to začalo opravdu nabírat obrátky. Začal být vidět nárůst populace na úroveň, která není udržitelná. Když přidáš ještě to, čemu se má slušně říkat globální oteplení, ale přitom jde přímo o globální horko. Tady nejde jen o nějaké cachtání na středozemním pobřeží, jde o produkci extrémního počasí teď a v budoucnosti v kombinaci se zvýšenou populací. To vše bude mít ohromný dopad ve světovém měřítku. Hluboce mě zarmucuje, že lidé, a mnozí z nich jsou mými přáteli a známými, prostě nechtějí o této realitě přemýšlet. Myšlenka, že naše děti nebo vnuci to nějak dají do pořádku, je nesmyslná, protože si myslím následující. Není v silách lidských schopností zodpovědně domýšlet věci za křehkou hranici tohoto života. Opravdu musíme začít vyvíjet pro budoucnost zodpovědnější kulturu. Než bude příliš pozdě nejméně pro polovinu dnešní populace planety. Prostě to není udržitelné. Naštěstí došlo ke znovuprobuzení tohoto problému, který byl dlouho pro politiky a pro církve tabu. Jen před pár dny byl vydán dokument OSN, který nazírá na současné scénáře ohledně světové populace, a doufejme, že vyvolá dlouho potřebnou debatu. Podporuji a přispívám na Optimum Population Trust (Nadace pro optimální populaci), organizaci, která se snaží otevřít tato témata na veřejnosti a v politice (*na toto téma kritika viz <http://literarky.cz/ekonomika/90-ekonomika/1526-mytus-o-populaci,pozn.překl.>*). Ale není to subjekt, který by navrhoval kontrolu porodnosti a další donucovací opatření k omezení populace. Místo toho chce vychovávat, zejména v rozvojových ekonomikách a hlavně v sexuální výchově. Učit mladé ženy v rozvojových zemích – to by mělo vést ke změně, kterou chceme vidět co nejdříve.

Občas čteme nebo zaslechneme „Mám 14 dětí a 28 vnoučat.“ A reakcí je gratulace a aplaus. Nesnáším to a pomyslím si, proč vlastně gratulovat k tomu, že někdo doslova vyrobil všechny ty lidi a proč to ta osoba vidí jako úspěch a důvod k hrdošti?

Jde o lidskou podobu sběratelství známek. Jsou to lidé, kteří jen sbírají děti. Jsou to ty ubohé, smutné exempláře lidstva, které navzdory jakémukoli obecnému smyslu, bez možnosti podporovat širší rodinu, se o to přesto pokoušejí. A kdykoli vidíš velkou rodinu, alespoň v naší zemi, skoro vždy v ní nacházíš příživníky. Lidi, kteří nijak neplatí za svou cestu, kteří jsou slepí a pro které je potěšení z mnoha dětí samoúčelným výsledkem. Bez pomoci státu a zbytku nás všech si může dovolit podporovat velkou rodinu jen málokdo. Idea velké rodiny v tradičněji založených zemích, jak jim můžeme slušně říkat, existuje z toho důvodu, že je tam vysoká dětská úmrtnost. Myšlenka

mnoha dětí jako zdroje rodinných příjmů se stává stále zastaralejší. A skutečně, malá, dokonale formovaná rodina je zde odpovědí a jedno či dvě děti jsou radostí. Když máš tři, čtyři nebo deset dětí, no tak to je pak život cenný, ale zároveň také morálně neobhajitelný ve světě, kde nyní začínáme hrát svou stále ničivější roli. A nemyslím si, že na to existuje morální obrana ani právo. To, co bylo dříve, není teď, a právo na libovolný počet dětí? No, asi právo na ně máte, ale není to patrně nárok, který by si většina z nás zvolila, protože většina z nás cítí, že nechce víc dětí, nebo že by neměla mít víc dětí. Ale stále budou existovat lidé, kteří řeknou: „Já je prostě miluji, když jsou kolem mě – čím více, tím lépe“, jako ti šílenci, co mají 50 koček nebo plnou stodolu psů.

O které se nemohou pořádně starat.

Nemohou.

A co úřady na ochranu zvířat, které by to vyřešily?

To je fakt, a myslím, že stav velkých rodin v západní společnosti znamená, že lidé, kteří to dělají, mají opravdu morální zodpovědnost, protože společnosti berou více, než dávají. Musíme začít hrát týmově, a to všichni, a zastavit u dvou je myslím dobrá zpráva pro většinu lidí. To neznamená, že když přijde řeč na tři, že to není možné. Právo na život je stále ve hře. Ale pak je na rodičích povinnost zodpovědnosti. Pokud budeme pokračovat v současném nárůstu, pak zde mluvíme o zvýšení o 50 % populace planety za nějakých 40 let. A jedinou věcí, které se budeme muset vyhnout, pak bude globální katastrofa, jejíž rozměry si většina lidí neumí představit. Ale je těžké se domnívat, že se to nestane ve větší míře zrovna na místech, která si to mohou nejméně dovolit.

Co tě naplňuje nadějí?

Myslím, že naděje je prostě v tom, že obecný rozum – tedy spojení vědeckého názoru s duchovní vírou – někdy zvítězí a nabídne cosi více, než pouhý pragmatismus. Že skutečně začneme uznávat myšlenku o ochraně lidského života v dlouhodobém horizontu. Vážně, ve světě je dost špatného, pár asteroidů se motá kolem přilehlým vesmírem a nesou naše jména. A také je stále ve hře možnost nějaké geologické pohromy.

Nebo některý ze zlých států nechá něco vybuchnout

Ano, to by rozhodně bylo něco jako vlastní gól. Pokud mluvíme jen o silách přírody, pak jde o jasné riziko, které podstupujeme. Nemyslím si ale, že by bylo omluvou pro to, co děláme, že dříve či později nás obří asteroid vymaže z planety, takže si klidně můžeme objednat nové porsche. Myslím, že takto nelze uvažovat. Hádám, že musíme namítnout, že ten velký asteroid nás

nezasáhl alespoň po mnoho desítek tisíc let a nemusí se tak stát po další desítky, stovky nebo tisíce let. Miliony let od teď ka planeta Země může stále rotovat po své dráze a bylo by naprosto pitomé pomyšlení, že jsme jaksi sfoukli civilizaci skrze nějakou absurdní víru, že stejně brzy skončí sama. Vsadím se, že právě teď nějaký ožralý bankéř nebo investiční manažer si objednává své nové porsche, protože svět stejně v roce 2012 skončí. Mohl už také frčet po dálnici, spálit tunu paliva a užívat si to, protože o tom prostě četl. Je plno natolik pitomých sobců, že jsou schopní to udělat. Já pár takových znám a jen těžko se jim dívám do očí, když vím, že se k čertu ani trochu nestarají o budoucnost. A to mluvím o mně velice blízkých lidech, kteří mají názor: „Mě to je jedno, ať se stará někdo jiný“. Kdyby je člověk měl zatáhnout do diskuse o těchto věcech, a oni by měli vyjádřit věci, ve které, jak se domnívám, opravdu věří, pak bych neměl jinou možnost, než říci: „Už tě nikdy nechci vidět ve svém domě. Nechci s tebou pracovat, ani se na tebe dívat.“ Musel bych to udělat, a proto jsem dost zděšen, že jsou v mé blízkosti lidé, kteří jsou nezodpovědnými občany planety. To mě hluboce znepokojuje. Všichni to do jisté míry děláme, ale jsou i tací, kteří prostě necítí žádnou vinu. Nemají potřebu udělat to své a hrát svou roli. „Já si chci jen užívat. Usilovně jsem pracoval a teď si budu dělat, co chci.“ Nestarají se k čertu ani za mák o to, čemu budou jednou jejich vnukové čelit, a to pomímám vnuky jiných lidí v jiném kraji nebo v jiné části světa. Máme všichni tyto odmítače ve svém středu. Časy se změnily, a naše dvě generace, mí rodiče a já, jsme odpovědní za všechn ten sajrajt, který začne padat na hlavu příštím dvěma generacím. Myslím, že to je věc, na kterou bychom měli myslet večer, když jdeme spát, a probouzet se s nějakým odhodláním, že každý den uděláme něco málo pro to, abychom ten dopad zmírnili. Pokud zní otázka, jaká je naděje, pak odpovídám, že snad lidé přijmou názor, který jsem právě vyložil. Že existuje maličkost, kterou může každý udělat. Že musíme rozlišovat a že se začneme chovat zodpovědně. Že přestaneme mávat svými podělanými vlaječkami a myslet jen na naše národní zájmy a jen na naše bezprostřední okolí. Musíme začít myslet globálně a musíme v budoucnosti přinést značné oběti, až budeme řešit otázky velkých populací, dlouhodobého usměrnění imigrace, svobodný pohyb lidí po planetě. Těch, co žijí na nejhorších místech, která budou zasažena konečnými efekty změny klimatu. Co budeme dělat? Nepustíme je do našich zemí? Nebo je vpustíme a budeme doufat, že přeplněný záchranný člun, který Británie představuje, může pobrat dalších 50 nebo 60 milionů lidí?

Opravdu se zde cítím stísněně, dokonce za svůj život člověk prostě cítí přítomnost většího množství lidí všude, kam se v Británii pohne, a to i v dříve odlehlých oblastech. A silnice i infrastruktura, stejně jako nové obytné prostory, už zabraly spoustu místa..

Minulý týden jsem jel divočinou východu státu Washington tam a zpět do Spokane a povídám mojí ženě, která řídila pronajaté auto: Když se podíváš z okénka, jsou tady vidět stovky tisíc akrů po obou stranách rovné dálnice, která spolehlivě přetíná tento velký prostor. Jsou tu jen sem tam zvlněná velmi řídká porostlá pole, jediná to podpora jakéhosi extenzivního farmaření, tyto relativně neproduktivní rozlehlé prostory. A člověk se na ně dívá. Vidíš asi tak deset mil dopředu a zahlédneš jedinou malou farmičku doslova za celých těch deseti mil. Koukáš a říkáš si, „Jak tomu mám rozumět?“ Na té ploše by se dalo postavit deset Londýnů a stále by to mělo vizuálně malý dopad a zabralo méně místa ve srovnání s monstrózními stavbami v Dubaji. Dalo by se stavět, a je spousta místa na staré planetě, kam by se vešlo mnohem víc lidí ve mnoha městských centrech. Avšak nemáme je jak nakrmit, napojit a udržet při životě. Máme tyhle obrovské prostory, ale je absurdní představa, že bychom je nějak mohli zaplnit. Nemáme na to dostatečné technologie nebo možnosti výroby potravin, a to nemluvím o věcech spojených s energií a infrastrukturou, podporující velké městské populace. Takže i když máme tuhle nekonečnou divočinu, je nutné, aby zůstala tak, jak je. Není tam proto, aby byla zaplněna, protože konec konců máme pár vzácných obdělávatelných ploch. A v dalších letech budeme mít mnohem méně, protože velké obilnice severní Ameriky, Kanady a střední Evropy začnou zjišťovat, a už zjišťují, že změna klimatu už má rozhodující vliv na naši schopnost vyrábět potraviny. Takže to je děsivá vyhlídka a jedinou nadějí zůstává, že z vědy, zbytků našeho duševního světa a rozhodnutí a uvědomění přicházejících od našich duchovních vůdců se vyvine něco víc, než jen pouhý pragmatismus. Že budeme chtít změnu a budeme mít zájem vybudovat novou kulturu zodpovědnosti. Nebude to jen volba mezi životem a smrtí, ale budeme to chtít dokázat z více altruistických důvodů. To je má naděje. Zapoměňte na politiky, oni slouží lidu a udělají přesně to, co jim řekneme, aby udělali. Konec konců nejsou žádnými vládci, v demokracii vládneme my. Ale když jim vlastně neřekneme, co chceme, budou pokračovat v tom pouhém sladkém zvěčňování svých krátkodobých kousků moci, spíše než v tom, co by měli dělat. A to je sloužit zájmům lidí. Také jim musíme říci, že jsme připraveni udělat vše, co je potřeba, aby se něco změnilo. Zatím jsme to neučinili a politici zatím ani nechtějí začít navrhovat skutečně drsná pravidla, která musí nastat. Vidíš to stále kolem sebe – brzy se v každé nové politické administrativě vznešeně mluví o věcech kolem změny klimatu a přistěhovalectví. Nicméně když má nastat okamžik znovuzvolení, tak složitá témata mizí z jejich programů. Všechno, co zavání nějakou povinností, je odsunuto na vedlejší kolej. Tak to prostě je. Když jim dáme pocítit, že jsme připraveni vydržet nějakou dobu střídmost a že chceme být vedeni poctivým selským rozumem a ne jen pokračovat v opakování, že růst hospodářství má absolutní přednost. Stále nám tvrdí, že MUSÍME rozvíjet ekonomiku, a odpověď zní: „Proč?“ Jediným důvodem růstu je, aby se vytvořila větší

poptávka po větším objemu zboží, což jsou z valné většiny krátkodobé spotřební výrobky. Naopak, je načase omezovat ekonomiku a progresivně v následujících sto letech snižovat populaci. V některých zemích se tak děje, tam, kde dochází k přirozené redukci v růstu populace. Je zde určitý důvod k optimismu, ale muselo by dojít k zásadnímu obratu v kultuře. Pokud v podpoře tohoto názoru nemohu počítat s přáteli a rodinou, pak rozhodně nespolehám ani na p. Bloggsovou s jejími osmi dětmi, nebo na politiky.

Ještě pár otázek.

Promiň, Davide, už mám zpoždění. Moc mluvím. To je moje chyba, ne tvoje.

To je v pohodě, od toho rozhovory jsou. Jen jsem se chtěl zeptat, jak moc interaktivní jsi se svými fanoušky na webu? Všiml jsem si, že tam máš řadu článků.

Většinou to jsou věci, které jsem napsal. A není to všechno, co dělám, nechávám tam také občas krátké novinky a posílám náměty našemu webmasterovi v Americe. Většina toho pochází z konečků mých prstů, tančících na klávesnici QWERTY!

Máš rád divoké kočky. Byl jsi aktivní v nadacích Born Free a Travers and McKenna?

Ne, nebyl.

Články o indickém jídle na vašich stránkách? Rád jsem si je četl. Proč si myslíš, že tu není dost britských restaurací? Tvrdíš, že indická kuchyně převálcovala rybu s hranolkou („fish and chips“).

Existuje spousta britských restaurací, ale ty se zpravidla nacházejí ve městech, jako je New York a říká se jim English Gastronomic Pubs. Mají vzletné názvy jako třeba Vévoda z Yorku (The Duke of York).

A prodávají pudink „roly poly“ a staroanglický moučník „spotted dick“?

Měl jsem po koncertě v Beacon Theatre, NY, právě před pár týdny ve skotské hospodě vedle hotelu, kde jsem bydlel, zapékané hovězí s bramborovou kaší („cottage pie“). Šel jsem a dal jsem si opravdu hnusný cottage pie. Taky tam měli klobásy s kaší („bangers and mash“) a „fish and chips“ a další hospodské pokrmy, které se tvářily jako výsledek gastronomické zkušenosti. Ale v Británii máme spousta našich jídel a zaslouhova by si více prostoru v naší stravovací kultuře. Přesto chodím jíst do spousty podniků, kde mají množství tradičních anglických chodů. Celkem rád jednou za čas zabodnu vidličku do „faggota“ (britské masové kuličky, nebo také slangově teplouš) (-oba se smějí). Američané milují politickou nekorektnost některých našich národních pokrmů a mohli by se zhrozit, kdyby věděli, že otvírám pusku, abych do ní

vsunul „spotted dick“ (staroanglický moučník, nebo také doslova „flekátý penis“). Všechny tyto potraviny sice vzbuzují v mnoha lidech zábavné představy, ale ve skutečnosti máme spoustu slušného žrádla.

Takže, uvidíme se v Northamptonu v roce 2010. Viděl jsem vás loni v St Albans – to místo nutně potřebuje rekonstrukci!

No, asi tam pár let moc neinvestovali. Opasky se budou ještě pár měsíců dál utahovat. Jsem si dost jist, že jak v zábavním průmyslu, tak i jinde. Je to tvrdé prostředí a nedílná součást reálného světa. Neměli bychom o současné situaci mluvit jako o krizi, měli bychom na ni pohlížet, jak se v byznysu říká, jako na „korekci“. A o korekci skutečně jde, žili jsme si poměrně dlouho nevázaně, a tohle je poučná lekce. Hádám, že kdybys šel a zeptal se, tak 9 z 10 lidí ti odpoví: „No jo, ale zvládám to a život jde dál, člověk jen trochu víc zvažuje, za co dát peníze.“ Jistě, pak tam je těch zbylých 10 %, které to doopravdy bolí, ale pro většinu lidí je dostačující, když si utáhneme opasky a zvykneme si na to. Ale vystačit si s trochu menší spotřebou není konec konců jednou za čas nic špatného. Je to jen korekce.

Iane, díky za čas a za názory.

Díky, Davide. Čau

www.retrosellers.com/VŘ

BONUS VÝPRAVNÁ CESTA DO ANGLIE

Vážené Fantullky a Fantullové,

na jaře letošního roku jsme absolvovali naše malé UK turné Jethro Tull. Byl to takový malý cimrmanovský pokus o jakousi „tečku za tím naším případem“. Viděl jsem Tully 7x v zahraničí a 21x u nás v Čechách a na Moravě. Příležitosti vidět je u nich doma se nedalo odolat, i když jsem se z počátku bránil.



Vše začalo úplně nevinně a s jiným záměrem. Renča chtěl jet s kamarádem na fotbal do Anglie a navštívit při té příležitosti koncert Jethro Tull. Já jsem měl Tully „dost“, ale chtěl jsem se podívat na pořádný fotbal v jeho kolébce. Nakonec kamarád vůbec nejel a já jsem navštívil Tully dokonce dvakrát!

No a kromě toho jsme Ianovi vezli dárek. Mistr dostal u příležitosti vánočního turné v Pardubicích od sochaře Igora Kitzbergera krásnou sochu flétnisty. A protože byl Mistr na cestách a nemohl si ji vzít rovnou s sebou, dohodli jsme se s promotérem vánočního turné Pavlem Malúšem, že mu ji tam dovezeme!

Na turné jsme se sjížděli postupně. Já se synkem Pavlem a Vladkou jsme letěli v sobotu 20. března do Londýna, Druhý synek Lukáš vyrazil už v pátek autobusem. V Birminghamu se k nám připojil Renča a Pepa. Pepa v Birminghamu pracuje a Renča tam dorazil, protože doma se asi „zhučil“ ve sprše a dopracoval se k výronu, takže by pro něj londýnské procházky neměly smysl. Rozhodli jsme se, že vyrazíme dřív, abychom si trochu užili turistiky v Londýně, nikdy jsem tam nebyl a asi už se tam nepodívám. Mám rád přírodu, tak jsem volil spíš přírodovědné vycházky. Navštívili jsme londýnské parky, Aquarium, Natural history muzeum. Další oblast našeho zájmu byly tullí pamětihodnosti jako Leicester Square, Royall Albert Hall a samozřejmě londýnské památky Tower Bridge, Big Ben atd.



Po Londýně jsme se pohybovali téměř výlučně pěšky, protože navštěvovaná místa byla v dosahu našich „turistických bot“. Samozřejmě po výletech byla žízeň! Naštěstí jsme v blízkosti našeho penzionu objevili irskou hospodu O'Neill's s českým pivem. Ještě mám ty skleničky schované. Ale ze všeho nejvíc mě v Anglii zaujalo naprosto nekuřácké prostředí ve všech veřejných prostorech, zejména v hospodách. Kdo chtěl kouřit šel ven. Těch kuřáků tam bylo ještě ke všemu minimum. Byli jsme v naprosto narvané hospodě a dalo



se tam normálně žít a dýchat! I z obchodů a úřadů chodí ven. Dokonce od Symphony Hall posílají kuřáky dál, aby neprudili ani u vchodu!

Ve středu 24. 3. 2010 jsme se vydali do Birminghamu na první tullí koncert. V penzionu jsme se konečně všichni sešli. Když jsme se chystali na cestu, tak jsem zjistil, že lístky na koncert jsem nechal doma v Praze. Myslel jsem, že mě klepne, to si umíte představit. Vždy mám rád všechno dobře zorganizované a připravené, jezdím včas a teď tohle!!!!!! Tak jsme se vydali na místo zkusit vyškemrat náhradní lístky. Naštěstí objednávka byla přes internet a kupodivu nebyl absolutně žádný problém nám vytisknout nové! Musel jsem si dát frťana!

Po cestě jsme objevili „hvězdu“ Tony Iommiho, který pochází z Birmu (stejně jako Martin Barre a Dave Pegg). Bohužel naši Tullové tam hvězdu nemají. Absolvovali jsme dva koncerty. Ve středu 24. 3. 2010 v Symphony Hall v Birminghamu a ve čtvrtek 25. 3. 2010 v Grand Opera House v Yorku.

Kromě koncertů jsme samozřejmě Ianovi chtěli předat sochu a Renča

domluvil interview s Doanem Perrym.

Hala v Birminghamu je lepší vydání našeho

Kongresového centra.

Zvuk byl excelentní.

Jako předkapela hrála

Saori Jo s kytaristou.

Ze začátku zajímavý

hlas, ale po chvíli už

jsem nepoznával

rozdíl mezi

jednotlivými

skladbami. Zahráli si s ní postupně i téměř všichni Tullové. Seděli jsme docela



daleko, ale ten den to ani nevadilo.

Před koncertem se nám podařilo dostat se do zákulisí a v rychlosti předat Ianovi sochu, prohodit pár slov s každým členem Tull. S Doanem jsme se dohodli na setkání v Yorku, protože zkouška se protáhla. Všichni byli velmi příjemní. Koncert v Yorku se vydařil daleko lépe. Grand Opera House je staré menší divadlo s krásným prostředím. Vzhledem k tomu, že opět měla hrát Saori Jo, strávili jsme celou dobu hraní předkapely naproti v hospodě. Bohužel točené české pivo neměli, tak jsme si dali alespoň lahvový staropramen. Možná proto byl ten koncert daleko lepší. Interview s Doanem se vydařilo naprosto úžasně! Doane je skvělý chlap, věnoval nám v klidu dostatek prostoru, odpovídal rozvitými větami. Na závěr turné jsme zašli na fotbalík Birmingham – Arsenal.

Skvělé místo, skvělá atmosféra. Přesně taková, jakou jsem si představoval. Fanoušci obou mužstev „hlučeli“ celý zápas. Fotbal ale nic moc. Rosický nastoupil od začátku, ale ve druhé půli byl střídán. Lukáš udělal spoustu



skvělých fotek. Samozřejmě nejen z fotbalu, ale hlavně z koncertu, z Londýna atd.

Časem budou k mání na webu Teď je tam jen noční Londýn - <http://www.lukas-brychta.cz/Foto/Ostatni/Galerie/LondonNight/index.htm>

KB

Nesnáším letadla, pokud v nich musím sedět a dělat, jako že je to naprosto přirozená věc a že vůbec nemám strach! Ale té lákavé možnosti nešlo odolat –

vidět Londýn a k tomu jako bonus dva koncerty JT v Yorku a Birminghamu!
A už bych měla dostat pohlavek, opravuji – tomu nešlo odolat, vidět dva koncerty JT v Yorku a Birminghamu a k tomu jako bonus Londýn!
A potom, dalším důvodem k poměrně rychlému rozhodnutí byli mí kamarádi.
„No nedivte se, prosím vás, v takový krásný společnosti...“
Jiří Suchý to tak krásně zpívá, a já jsem se ráda přidala.

Koncerty jsem očekávala o něco bouřlivější. Jestli to Anderson vnímá, tak musí cítit, že ti jeho krajané jsou proti nám sakra dost vlažní. Sice fandí, ale není v tom tolik nadšení. V UK se fandí „anglicky“.
V Birminghamu to bylo víc než znát. V Yorku to malinko napravili, ale napravili to jen tak decentně. Závěr – na tu naši malinkou českou kotlinu prostě nemají. Jsme lepší!



Z toho jsem měla radost a byla jsem na to i docela pyšná.
Grand Opera House má honosný název, ale v protikladu k názvu působí ten omšelý dům moc příjemným a skoro až domáckým dojmem postaršího a často využívaného rockového klubu. Moc se mi líbilo nejen prostředí, ale dokonce (asi jen zdánlivě) sympatičtější publikum. Možná právě proto se mi zdál i koncert mnohem lepší než ten birminghamský. Nevím, jestli mě ovlivnilo těch pár piv, velmi účinně nahrazujících předkapelu, anebo i pozitivní naladění a atmosféra celého Yorku, které jsem zaznamenala hned, jak jsme tam přijeli.
Od Londýna jsem očekávala, že bude v některých místech starobylější, se silným kouzlem přetrvávajícím z daleké a dávné minulosti. Sice je to hezké a moc příjemné město, ale z jeho širokých ulic a moderních budov se jen občas vynoří nějaký ostrůvek z té dávné historie. Tower se „tváří v tvář“ nezdá tak mohutný jako z prospektů. Nic podobného „Zlaté uličce“, Rásnovce, zapadlým tmavým náměstíčkům s křivolakou dlažbou.
St. Paul's Cathedral je mohutná, ale se zakloněnou hlavou a pohledem směřujícím nahoru nad špičky věží jsem si najednou uvědomila ten rozdíl při pohledu na kamenné krajky chrámu svatého Víta, které svou krásou vzbuzují až závrať.
Londýnské divadlo mi doslova vyrazilo dech. Vypadá jako přerostlý betonový bunkr z druhé světové války. Nevlídná, studená, architektonicky absolutně nenápaditá stavba, holá, strohá a šedivá. Nejsou tam vzpínající se koně,

štukování, arkády, ani vznešené průčelí, abychom už venku pocítili a měli potvrzenou výjimečnost kulturního zážitku z divadelního umění.
Nepředvídatelně se mi zalíbily mrakodrapy, a zvláště ten, kterému říkají „Okurka“. Pravidelné skleněné plochy, jako vybroušený drahokam...
V ulicích Londýna nejsou popelnice. Prý kvůli potenciálním teroristům a bombám. Na různých místech jsou vidět igelitové pytle s odpadky, „ve skupinkách“ nebo po jednom. Než jsou odvezeny, leží u obrubníků, jsou opřené o plot nebo schody, neforemné, a tak smutně nepotřebné.
Zato skoro všechny ulice Londýna rozjasňuje drsná kůra obrovských platanů, strakatě veselá, a sympatická.
Na Picadilly Circus jsme zjistili, že „foreign student“ opravdu nemohl najít „elephants and lions“, zato inspirace k Mother Goose byla patrná v Hyde Parku i v Regent's Garden. Nejvíc se mi líbilo velké hejno hnědých hus v Yorku. Plavaly po hladině říčky pod hotelem, procházely se po trávě přímo na náměstí a k ránu o sobě dávaly hlasitě vědět.
Londýnské parky jsou plné života i bez turistů a relaxujících Londýňanů. Rozlehlé a upravené, se spoustou stromů, v březnu s trávou posetou nikde nekončícími fleky rozkvetlých narcisů. „Nebydlí“ tu jen husy. Všudypřítomné veverky se neustále a neúnavně snaží vyloudit něco do břicha, které je ale svým zakulaceným tvarem usvědčuje z toho, že pěkně kecají!
Volavky, které normálně vyplaší sebemenší pohyb, a u nás můžeme někdy s velkým štěstím zahlédnout třeba jen jednu jedinou, v celých hejnech buď povzneseně shlížely z větví stromů, nebo se couraly trávou, postávaly a pokukovaly jedním okem po něčem, co by mohlo přistát k jejich zobáku. Některé pózovaly jak zkušené modelky před spoustou cvakajících fotoaparátů v té záplavě narcisů, na jedné noze, se znuřeným pohledem, a k tomu, aby byly krásné, vůbec nepotřebovaly zářivý profesionální úsměv.
Můj největší zážitek „z výletu“? Musím předeslat, KROMĚ KONCERTŮ, abych si nezasloužila pohlavek jako na začátku – tančící rejnoci v Aquariu. Jejich pohyby připomínaly pomalý tanec nebo někdy letící ptáky, byli jak baletky, dokonalí, bezchybní. Jejich tiché vznášení bylo fyzickým zosobněním krásné hudby, přinášelo klid a usmíření.



Myslím, že s poslední vzpomínkou na „osobní“ setkání s nádhernými plachtíci a ladnými rejnoky už je čas shrnout všechny ty „věci“ z vysypané kabelky zase zpátky a zavřít zip.

Abych nic neztratila.

A doufám, že ještě Iana uvidím, tady, u nás, v Čechách. Už se na to moc těším.

VP



Jethro Tull

Fans Club Czechoslovakia

WWW.JETHROTULL.CZ

 **FANCLUB JETHRO TULL CZECH & SLOVAK REPUBLICS**

(RA) René Aujeský & (LM) Libor Mysliveček, (VŘ) Vladimír Řepík, (JP) Josef Pikna, (KB) Karel Brychta, (VP) Vladimíra Pekárková

Pravopisné korekce: Vladimíra Pekárková
Fotografie: Karel Brychta, Lukáš Brychta, Martin Webb
Přední strana: Helena Pekárková



NASHLEDANOU